

๑

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓

“เปลี่ยนไปมากเลยใช่ไหม”

นี่เธอแสดงสีหน้าชัดเจนขนาดนั้นเลยเหรอ...

ดิฉันหันไปมองชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ทันที ก่อนจะทำเพียงเผยยิ้มน้อยๆ เมื่อพบว่าความหมายที่แฝงอยู่ในประโยคเมื่อครู่ของเขาต่างจากความรู้สึกของเธอโดยสิ้นเชิง

ใช่...บริษัท เอ-เคเบิล จำกัด (A-Cable Co., Ltd.) เติบโตกว่าเมื่อก่อนมาก การเข้าพื้นที่หนึ่งชั้นใต้ของตึกสูงใจกลางถนนอโศกมนตรีเพื่อใช้เป็นสำนักงานใหญ่ที่เธอเคยคิดว่าหุหุหุแล้ว ในวันนี้บริษัทกินเนื้อที่ไปมากกว่าหนึ่งส่วนสี่ของอาคารเดิม จึงไม่แปลกที่รอยยิ้มของกิริติ ชายรูปร่างสูงผอมผู้มีศักดิ์เป็นหน้า และดำรงตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่บริหารจะบ่งบอกถึงความภาคภูมิใจ

แต่สำหรับเธอ เด็กผู้หญิงที่เคยวิ่งเล่นในสำนักงานแห่งนี้มานับครั้งไม่ถ้วนกลับไม่รู้สึกคุ้นชินเท่าไรนัก คงเพราะบรรยากาศที่เคยทำให้เธอรู้สึก

อบอุ่นเหมือนเป็นบ้านหลังที่สองจางหายไปจนหมดสิ้น พื้นที่โล่งกว้างถูกแบ่งเป็นสัดส่วนด้วยผนังเบา โถ๊ะไม้ขนาดใหญ่ที่แต่ละแผนกจัดเรียงเป็นกลุ่มก้อนถูกแทนที่ด้วยโถ๊ะทำงานรูปทรงทันสมัยซึ่งมาพร้อมพาร์ทิชันรอบทิศทาง พี่ๆ ที่ตอบรับเสียงพูดคุยเจื้อยแจ้วของเธออย่างโอบอ้อมกลายเป็นพนักงานรุ่นใหม่ที่ไม่รู้จัก

แต่เธอเข้าใจ ระยะเวลาสิบเอ็ดปีก็นานพอที่จะทำให้ทุกสิ่งรอบตัวเปลี่ยนแปลงไปได้อยู่แล้ว

“หนูนิด”

เสียงนุ่มดังสายตาของธนิชาไปยังวรรณพร หรือป้าวรรณ หญิงวัยใกล้เกษียณที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงิน

“คุณป้า” เธอยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ก่อนจะถูกดึงเข้าสู่อ้อมกอด

“ป้าดีใจนะที่หนูกลับมา” ป้าวรรณลูบศีรษะของเธออย่างแผ่วเบา แล้วผละออกเล็กน้อยเพื่อพูดต่อ “ถ้าวินยังอยู่ เขาก็คงดีใจมากๆ เหมือนกัน”

วูบหนึ่งที่แววตาของธนิชาวิบไหว เมื่อชื่อของผู้เป็นพ่อถูกพูดถึงอีกครั้ง

เป็นเวลาสิบเอ็ดปีแล้วที่วินชัย พ่อของเธอจากไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ แน่نونว่าหัวใจได้ทำหน้าที่อย่างเต็มกำลัง ทั้งซ่อมแซมส่วนที่แตกสลาย และสร้างกำแพงหนาขึ้นมาห่อหุ้มไว้ จนบางครั้งเธอเผลอคิดว่าตัวเองคือหนูนิดหรือธนิชาที่พร้อมจะเดินทางไปข้างหน้าอย่างแข็งแกร่งแล้ว

แต่เมื่อได้ยินชื่อของพ่อ หรือสบเข้ากับสายตาของคนที่ยังระลึกถึงพ่ออยู่เสมอ เธอก็รู้ได้ทันทีว่าตัวเองไม่เคยทำใจกับการสูญเสียได้เลย

“เดี๋ยวเราไปดูห้องทำงานของหนูกัน”

โชคดีที่ผู้เป็นป้าตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เพราะถ้าต่อท้ายด้วยประโยคที่มักได้ยินจากญาติคนอื่นๆ เช่น คิดถึงพ่อเนอะ หรือยิ่งโตขึ้นยิ่งหน้าเหมือนพ่อ เธอต้องร้องไห้ออกมาแน่ๆ

“นี่รู้ไหม ว่าน้ำก็เขาเก็บตำแหน่งไว้ให้หนูนิดมาเป็นเดือนๆ แล้วนะ”
 ป้าวรรณเล่าด้วยท่าทีสดใส ขณะมุ่งหน้าไปทางปีกขาของสำนักงาน

นิซาหันไปทางน้ำก็ที่ส่งเสียงหัวเราะเบาๆ เมื่อถูกหยอกล้อ พอจะ
 ทราบว่าผู้อำนวยการฝ่ายขายและการตลาดคนเก่าเกษียณอายุไปเมื่อหนึ่ง
 เดือนก่อน ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับการสอบปลายภาคในชั้นปีสุดท้าย
 ของเธอเสร็จสิ้นลง ผู้เป็นน้ำจึงชักชวนให้เธอกลับมาทำงานด้วยกัน

แน่นอน...เธอรู้ว่าตัวเองไม่เหมาะสมกับตำแหน่งที่ใหญ่ที่สุดใน
 สายงานด้วยประการทั้งปวง เพราะแม้จะเรียนจบด้านการตลาดมาโดยตรง
 แต่เธอเป็นเพียงหญิงสาววัยยี่สิบสองปีที่มีวุฒิมหาบัณฑิตปริญญาตรี
 และไม่มีประสบการณ์ทำงาน ยังไม่นับรวมความรู้เกี่ยวกับธุรกิจของพ่อที่
 แทบเป็นศูนย์ เพราะเธอย้ายถิ่นฐานไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่ออาศัย
 อยู่กับยายและน้ำสาว หลังจากผู้เป็นพ่อเสียชีวิตลง

และด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้ เธอคงตอบปฏิเสธได้อย่างไม่ลังเล...

ถ้าน้ำก็ไม่ทิ้งท้ายบทสนทนาไว้ด้วยประโยคสำคัญ

‘กลับมาสานต่อสิ่งที่พ่อหนูทำไว้ด้วยกันนะ’

“ลูกน้องก็ถามว่าเมื่อไหร่จะหาคนมาเสียที” ป้าวรรณยังคงพูดต่อ
 “เอ็นซีเคเบิลก็ถามว่าให้ส่งคนมาให้ไหม นี่ก็บอกไม่เอาลูกเดียว”

เอ็นซีเคเบิล หรือ บริษัท ณรงค์ชัย ไวร์แอนด์เคเบิล จำกัด (มหาชน)
 (Narongchai Wire & Cable PLC.) คือบริษัทที่เข้ามาซื้อกิจการและ
 กลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ในช่วงเวลาที่เอ-เคเบิลกำลังเผชิญกับปัญหาด้าน
 การเงินอย่างรุนแรง แม้จะไม่รู้รายละเอียดมากนัก แต่เธอก็พอจะเข้าใจ
 ว่าการตัดสินใจขายกิจการเพื่อความอยู่รอดคงเป็นทางออกที่ใหญ่ที่สุด
 เป็นอย่างดีแล้ว

“ก็ผมอยากให้หนูนิดมาทำนี่ครับ” ผู้เป็นน้ำตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง

“กลัวทำให้คุณป้ากับน้ำก็ผิดหวังจัง”

“เฮ้ย! ไม่หรอก หนูนิดไม่ต้องกลัว” น้ำก็วางมือบนไหล่ของหลานสาว

“ค่อยๆ เร็ยหน้าไป ทีมขายกับทีมการตลาดพร้อมช่วยอยู่แล้ว ยิ่งผู้จัดการฝ่ายการตลาดนะ รอเจอหนูนิดเลยแหละ เพราะเขาอยู่มาตั้งแต่รุ่นพี่วินแล้ว ที่ชื่อคุณมดนะ หนูนิดจำได้ไหม”

“พิมพ์...” นิชาใช้เวลาสักครู่ “อ้อ! ที่ตัวเล็กๆ ใส่แว่นสีใหม่คะ”

“ใช่ๆ คนนั้นแหละ”

“ถ้าในช่วงแรกเราให้คุณมดประกบหนูนิดเลยดีไหมก็” ป้าวรรณเสนอความคิดเห็น คงมองออกว่าหลานสาวยังเป็นกังวล

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา” น้ำก็รับคำแล้วเดินนำไปยังห้องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่อยู่ด้านในสุดของอาคาร ก่อนจะดันประตูไม่ออกกว้างเพื่อเชิญให้เธอเข้าไปสำรวจด้วยตัวเอง

ผู้เป็นเจ้าของกวาดสายตาทั่วห้องทำงานโทนสีขาวยุคที่บรรจู่เฟอร์นิเจอร์รูปลักษณะเรียบง่ายทว่าทันสมัยไว้อย่างครบครัน

ยอมรับว่าแทบไม่หลงเหลือเค้าเดิม แต่แน่นอน...เธอยังจำได้ดี

“ห้องเดียวกับพี่วินเลยนะ”

ใช่...พ่อเคยทำงานในห้องนี้จริงๆ นั่นทำให้เธอคาดเดาได้ว่าน้ำก็และป้าวรรณคงตั้งใจจัดเตรียมไว้ให้เธอโดยเฉพาะ

“ขอบคุณนะคะ” นิชาหันไปตอบรับความใจดีของทั้งสองคนด้วยรอยยิ้มกว้าง ก่อนจะเดินลึกเข้าไปด้านในและทักขึ้นเมื่อมองเห็นประตูขนาดเล็กที่ไม่คุ้นตา “นี่ห้องอะไรหรอคะ”

“ห้องเก็บของนะ” น้ำก็ตอบขณะยกมือขึ้นกอดอก “เอาไว้เก็บพวกเอกสารเก่าๆ ที่ไม่มีในคอมพิวเตอร์ หนูนิดลองเข้าไปดูก็ได้นะ บางแผ่นยังใช้มือเขียนอยู่เลย”

เธอหัวเราะเบาๆ พอจะนึกภาพออกว่าคงเป็นกระดาษขนาดเอฟสี่แผ่นบาง สีเหลืองเข้ม และใกล้ขาดเต็มที

“เออ! แต่ห้องนี้มีประตูสองฝั่งนะ ปกติพนักงานจะเข้าจากอีกฝั่งหนึ่ง

ถ้าหนูคิดต้องการความเป็นส่วนตัวก็ใส่กุญแจได้เลย ไม่มีปัญหา” น้ำก็มองหน้าปัดนาฬิกาบนข้อมือแล้วพูดต่อ “เก้าโมงกว่าแล้ว เตี๋ยวน้ำกับป้าวรรณไปประชุมก่อน หนูคิดนั่งรอคุณมดแป็บหนึ่งนะ”

“ได้ค่ะ”

ธิดาเอ่ยเพียงเท่านั้น ก่อนจะมองตามแผ่นหลังของทั้งสองคนที่ค่อยๆ ห่างออกไปและปล่อยให้ความเงียบสงบเข้ามาแทนที่

การทิ้งตัวลงบนเก้าอี้นวมบุหนังไม่ได้ช่วยบรรเทาความหนาวเย็นจากเครื่องปรับอากาศ เช่นเดียวกับการทำงานในห้องเดิมของพ่อ แต่ไม่มีโต๊ะไม้สีเข้มที่เคยเต็มไปด้วยกองแฟ้ม โซฟาที่เธอเคยนอนกลิ้งไปมา หรือแม้แต่ตู้เก็บเอกสารทรงเตี้ยที่เธอเคยขีดเขียนด้วยดินสอสี

ตลกดีเหมือนกัน... อดส่ำห่มอบห้องนี้ให้ แต่กลับไม่หลงเหลือสิ่งใดที่เคยอยู่ในความทรงจำของเธอเลย

ติด!

เสียงเตือนข้อความชักชวนให้ธิดาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าสะพาย ก่อนจะเผยยิ้มเมื่อมองเห็นคำทักทายในแอปพลิเคชันวอตส์แอปป์ของฝ่าย เพื่อนสนิทที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา

Pui-Fai Supatsorn : ทำงานวันแรก ลู๊ๆ นะแก

นั่นสินะ...

ข้อความของเพื่อนเตือนสติได้เป็นอย่างดี

เธอกลับมาสานต่อสิ่งที่พ่อเคยสร้างไว้ ไม่ได้กลับมารำลึกความหลังเสียหน่อย

นั่นทำให้หญิงสาวพ่นลมหายใจเอือกใหญ่พลางลุกขึ้นจากที่นั่ง ก้าวไปทางผนังกระจกซึ่งอยู่ฝั่งขวาของโต๊ะทำงานแล้วยืนชมทิวทัศน์ที่ไม่น่าอภิรมย์นักของถนนอโศกมนตรีอยู่สักครู่ ก่อนที่ทางตาจะสบเข้ากับประตูบานเหล็กอีกครึ่ง...

“อ๊วย!”

นิชอาอุทานเบาๆ ด้วยเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่า คิดถูกหรือไม่ที่ตัดสินใจเข้ามาเยี่ยมชมห้องเก็บของเพื่อฆ่าเวลา เพราะทันทีที่ประตูถูกเปิดออกกว้าง เธอก็พบกับกล่องกระดาษ กองเอกสาร และตัวอย่างสินค้ามากมายที่ตั้งเรียงรายเต็มชั้นวาง

แค่มองผ่านๆ ก็พอจะเดาได้ว่าพวกมันไม่ได้ถูกแบ่งแยกตามแผนกหรือถูกจัดไว้ตามการใช้งาน เพราะฉะนั้น ถึงเธอจะยืนอยู่ในห้องนี้ต่อไป ก็คงไม่ได้อะไรมากไปกว่าการกำเร็บของโรคมุมิแพ้

แต่ก่อนที่เธอจะถอดใจและเดินออกไปจากห้อง ดวงตากลมหกกลับมมองเห็นสมุดปกแข็งสีแดงเลือดหมูที่ตกอยู่บนพื้นใต้ชั้นเหล็กจาก แน่แน่นอนว่าเธอคงไม่สนใจนัก ถ้าตัวเลขสีหลักที่ปรากฏบนหน้าปกไม่ใช่...

‘๒๕๕๒’

ในสมองของนิชาก็ไม่มีความหมายอื่น นอกจากปี พ.ศ. ที่สมุดเล่มนี้ถูกนำมาใช้งาน... นั่นเท่ากับว่าเขาหรือเธอผู้เป็นเจ้าของอาจจะทำงานที่บริษัทนี้ในช่วงเวลาที่พ่อของเธอยังมีชีวิตอยู่

เออะ เริ่มน่าสนใจแล้ว...

เธอจึงหยิบสมุดขึ้นมาแล้วเปิดอ่านหน้าแรกอย่างไม่ลังเล

05 / 01 / 2552

- *สวัสดิ์ปีใหม่คุณศักดิ์ชัย (อย่าลืมกระดาษ)*

ใช้จริงๆ เจ้าของระบุทั้งวันที่ เดือน และปีไว้อย่างชัดเจนบนหัวกระดาษ

ถ้าเป็นแบบนี้...จะมีเรื่องราวของพ่อให้เธออ่านบ้างไหมนะ

“คุณหนูนิชใช้ไหมคะ”

ธิดาชะงักเมื่อเสียงเรียกดังขึ้นจากด้านหน้าห้องเก็บของ ก่อนจะหันไปมองและพบกับหญิงวัยกลางคนที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี

“พี่มด” เธอเดินออกมาแล้วยกมือไหว้อย่างนอบน้อม “สวัสดีค่ะ”

“โห! โตเป็นสาวแล้วสวยจังเลย” พี่มดหรือมลฤดีร้องทักด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นระคนยินดี พลางใช้สองมือลูบต้นแขนของหญิงสาวอย่างอ่อนโยน “ถ้าเจอกันข้างนอก พี่ต้องจำไม่ได้แน่ๆ เลยค่ะ”

ธิดาหัวเราะเบาๆ โลงใจไม่น้อยที่รุ่นพี่ยังมีท่าทางเอ็นดูเธอไม่ต่างจากเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน แม้ว่าบุคลิกของเธอจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด ทั้งความสดใสร่าเริง และนิสัยช่างพูดช่างเจรจา

“พี่มดสบายดีนะคะ”

“สบายดีค่ะ”

พี่มดตอบเพียงเท่านั้น ขณะที่ธิดาเริ่มสังเกตว่ารอยยิ้มของกลุ่มสนทนาค่อยๆ หุบลง หลังจากจ้องตรงมายังใบหน้าของเธอครู่ใหญ่

“คุณหนูนิด...เหมือนคุณพ่อมากๆ เลยนะคะ”

นั่นไง! โดนจนได้...

นี่ก็ไว้อยู่แล้วว่าต้องได้ยินประโยคนี้นี่

ธิดาเบนสายตาออกจากคนตรงหน้าเล็กน้อยด้วยไม่ยากให้ควมรอบไหวปรากฏชัด ก่อนจะใช้สมุดที่หยิบติดมือมาเป็นตัวช่วยในการเปลี่ยนเรื่องพูดคุย

“เออ...นิดเจอสมุดเล่มนี้ในห้องค่ะ ไม่แน่ใจว่าเป็นของใคร”

“ไหนคะ เต็มพี่ดูให้” พี่มดรับสมุดไว้แล้วพลิกหน้ากระดาษไปมา “น่าจะเป็นของภูมิละขา ของคุณวินนะคะ”

“เลขาฯ เหนอค่ะ...” เพราะเข้าใจว่า ‘ภูมิละขา’ น่าจะเป็นชื่อผู้ชาย ธิดาจึงร้องถามแล้วก็นึกทบทวนอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะชอบใจเมื่อภาพของเด็กหญิงหนูนิดจ่อมแก่แดดปรากฏขึ้นในสมอง “เออ! จริงด้วย”

เพราะผู้เป็นแม่จากไปด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ พ่อจึง

เลี้ยงดูเธอมาเพียงลำพัง เมื่อมีพ่ออยู่ในทุกช่วงเวลาของชีวิต อาการติดและหวงแหนจึงเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ยิ่งเข้าสู่ช่วงวัยที่ละครโทรทัศน์เริ่มมีผลต่อการเรียนรู้ เธอก็ยิ่งแพลงฤทธิ์เดช ทั้งออกคำสั่งห้ามพ่อมองหรือส่งยิ้มให้สาว ๆ ที่เดินผ่าน และห้ามพูดคุยกับพนักงานผู้หญิงแบบสองต่อสองโดยเด็ดขาด

แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะกับเลขานุการซึ่งเป็นตำแหน่งที่ต้องใกล้ชิดและไปไหนมาไหนด้วยกันเป็นประจำ แต่เพราะไม่อยากขัดความสุขของลูกสาว พ่อจึงแก้ปัญหาด้วยการขอให้ฝ่ายทรัพยากรบุคคลจัดจ้างผู้ชายมารับหน้าที่นี้แทน

แต่สำหรับคุณณัฐมิ เธอยอมรับว่าเป็นเพียงภาพเลื่อนรางในความทรงจำ อาจเพราะเขาเข้ามาทำงานในช่วงสองถึงสามปีหลัง ซึ่งเป็นเวลาที่เธอกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และเริ่มมีการบ้านมากขึ้นตามลำดับ ทำให้แทบไม่มีโอกาสได้พบเจอกันดังเช่นเลขานุการคนอื่น ๆ

แม้จะรู้สึกคล้ายกับว่าเคยได้ยินชื่อนี้จากปากของพ่อในฐานะลูกน้องที่สนิทสนม และได้รับความไว้วางใจเป็นอย่างมาก แต่ก็จำไม่ได้อยู่ดีว่าเขา มีรูปร่างหน้าตาเช่นไร

“แล้วคุณณัฐมียังทำงานอยู่ที่นั่นไหมคะ”

“เอ่อ...คือว่า...” พึมพำค่อยๆ หรือเสียงลงจนดูเหมือนว่าประโยคถัดมาอาจไม่ใช่เรื่องตลก “เขาเสียไปแล้วค่ะ”

รอยยิ้มสดใสจึงหุบลงทันทีที่ได้ยินคำตอบ

“เขาเป็นคนที่ขับรถให้คุณวินในวันนั้นนะคะ”

ณัฐมียังรู้สึกวูบโหวงราวกับว่าหัวใจถูกกระตุกลงสู่พื้น ภาพเหตุการณ์ที่พยายามลบออกไปถูกฉายย้อนกลับมาอีกครั้ง...

ที่เลวร้ายกว่านั้น คือมีใครอีกคนเพิ่มเข้ามาด้วย

ใครอีกคน...ซึ่งคงเป็นที่รักของครอบครัวไม่น้อยไปกว่าพ่อของเธอ

ใครอีกคน...ซึ่งคงไม่รู้เลยว่านั่นจะเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายในชีวิต

“แต่คุณหนูคิดเก็บไว้ได้เลยนะคะ” พี่มดปรับโทนเสียงสูงขึ้นเล็กน้อย คงอยากขับไล่ความเศร้าหมองที่เริ่มฉาบเคลือบบนแววตาของเธอ “อาจจะ มีเบอร์โทรศัพท์ของลูกค้าเก่าๆ ก็ได้ เพราะว่าสมัยนั้น คุณวินแกติดต่อ ลูกค้าโซลาร์เซลล์เองหมดเลยคะ”

“อ้อ...”

ใจหนึ่งอัดแน่นด้วยความหวั่นเกรง เพราะเป็นไปได้ว่าจะพบกับจุดจบ ของทั้งสองคนในสมุดเล่มนี้

แต่อีกใจ...

“ได้ค่ะ เดียวนิตลองดู”

“ถ้าคุณซานนท์มีอะไรจะแนะนำนิต แนะนำได้เลยนะคะ ไม่ต้อง เกรงใจ”

ช่วงเช้าของผู้อำนวยความสะดวกฝ่ายขายและการตลาดคนใหม่หมดไปกับการ ศึกษาข้อมูลทั้งหมดของบริษัท ตั้งแต่ประวัติความเป็นมา สถานการณ์ใน ปัจจุบัน จนถึงรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ที่มีมากกว่าหนึ่งร้อยชนิด ส่วน ช่วงบ่ายเป็นการเอ่ยคำทักทายแก่บรรดาพนักงานที่ทยอยเข้ามาแนะนำตัว และคุณซานนท์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงินก็เป็นหนึ่งในนั้น

“ผมคงไม่มีอะไรแนะนำหรอกครับ น่าจะเป็นฝ่ายสนับสนุนมากกว่า” ชายหนุ่มผู้เป็นลูกน้องคนสนิทของป้าวรรณพูดด้วยท่าทีนอบน้อม “ถ้าคุณ หนูนิตต้องการข้อมูลอะไรเพิ่มเติม แจ้งผมได้เลยนะครับ”

“ได้ค่ะ” เธอพยักหน้า “ขอบคุณมากนะคะคุณซานนท์”

“ยินดีครับ” เขารับคำ “งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ”

นิตาจึงยกมือขึ้นไหว้แล้วยื่นรอยให้แขกที่น่าจะเป็นคนสุดท้ายเดินออกไป จากห้อง

และใช้...หลังจากนั้นคือเวลาพักผ่อน

เรื่องทั้งตัวลงบนเก้าอี้ นวมพรางระบายความเหนียวอ่อนด้วยการพ่นลมหายใจกลุ่มใหญ่ ก่อนจะบิดเอียงคอไปทางซ้ายและขวาเพื่อยืดเส้นยืดสาย...

นั่นทำให้สมุดเล่มเดิมเข้ามาอยู่ในสายตาอีกครั้ง
เอ-เคเบิลเมื่อสิบเอ็ดปีที่แล้วจะร่วนวายเช่นนี้หรือไม่...
เธอคงไม่มีวันรู้ ถ้าไม่ลองเปิดอ่านหน้าถัดไป

06 / 01 / 2552

- แจกแบบจำลองระบบโซลาร์เซลล์ให้ฝ่ายขายทีมละ 1 ชิ้น
(นัดหัวหน้าทีม คุณวินจะสอนวิธีใช้เอง)

จากการสำรวจคร่าวๆ ดูเหมือนว่าทั้งพ่อและเลขานุการจะทำงานเกินกว่าหน้าที่ไปมากทีเดียว โดยเฉพาะในส่วนของแผงโซลาร์เซลล์ที่พ่อเป็นผู้ริเริ่ม และลงมาจัดการแทบทุกขั้นตอนด้วยตัวเอง

หากทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ คงรู้สึกดีใจไม่น้อย ด้วยแผงโซลาร์เซลล์กลายเป็นสินค้าที่ทำรายได้มากกว่าผลิตภัณฑ์หลักอย่างสายไฟฟ้าถึงเกือบสองเท่า

อีกหนึ่งเรื่องที่นึกขาคาดเดาและนึกชื่นชมในใจ คือความรอบคอบของคุณภูมิ สังเกตได้จากงานที่งานที่ต้องสะสางในแต่ละวันไว้อย่างละเอียดและชัดเจน

12 / 01 / 2552

- 14.00 น. ประชุมกับคุณวรรณ (ห้องทำงาน)

ที่สำคัญ ชายหนุ่มน่าจะมียุไม่มากนัก หรือไม่ก็ยังมีความเป็นเด็ก
อยู่ในตัว เพราะเขามักจะเพิ่มเติมความรู้สึกที่มีต่องานนั้นๆ ไว้เสมอ และ
บางข้อความก็ทำให้เธอเพลอหัวเราะออกมาเบาๆ

02 / 02 / 2552

- 10.00 น. คุณวรรณนัดประชุม - - - > รอบที่ همین เรื่องเดิมซ้ำๆ

แต่ถึงแบบนั้น ก็ยังไม่มีข้อมูลใดที่พอจะใช้ประโยชน์ได้ในปัจจุบัน
จนกระทั่ง...

18 / 09 / 2552

- คุณดิเรกสนใจติดโซลาร์เซลล์ที่โรงงาน (ชลบุรี)
เบอร์โทรศัพท์ 089780447

เออะ...

ขอถอนคำพูดที่ว่าชายหนุ่มเป็นคนละเอียดรอบคอบ เพราะหมายเลข
ที่เขาจดไว้ นับอย่างไรก็ไม่ครบสิบตัว

เธอคงไม่ได้สังเกตถึงขั้นนี้แน่ ถ้าเจ้าของเบอร์โทรศัพท์ไม่ใช่คนที่เธอ
คุ้นเคย

ดิเรก...

พ่อของฝ่าย

ฉันท่อสายหาเพื่อนสนิทผ่านแอปพลิเคชันวอตส์แอปป์ทันที ก่อนที่
ปลายสายจะส่งเสียงสดใสจนน่าอิจฉา

“ฮัลโหล...เลิกงานแล้วเหออะ”

“ยังสิแก ยังไม่สี่โมงเลย”

“ฉันเที่ยวจนจะกลับบ้านแล้วเนี่ย”

เพื่อนของเธอยังอยู่ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย ขณะนี้น่าจะเป็นเวลาตีหนึ่งเศษ

“หมั่นไปสี่จริงๆ”

ปลายสายหัวเราะคิกคัก เช่นเดียวกับรอยยิ้มบนใบหน้าของธิดาที่บ่งบอกว่าคิดถึงเพื่อน และอยากพูดคุยให้มากกว่านี้ แต่รู้ว่าควรถามในเรื่องที่ค้างคาใจเสียก่อน

“แก ฉันถามอะไรหน่อยสิ...จำตอนที่เรายังอยู่ที่ไทยได้ปะ งานวันแม่ที่พ่อฉันกับแม่แกเจอกันที่โรงเรียน”

ใช่...เธอไม่ได้พูดผิด

พ่อไม่เคยปล่อยให้เธอรู้สึกว่าการไม่มีแม่คือปมด้อย และการเข้าร่วมกิจกรรมวันแม่แห่งชาติในฐานะผู้ปกครองก็เป็นวิธีหนึ่งที่พ่อแสดงออกมาตลอด

“แล้วแม่แกบอกว่า พ่อแกกำลังสนใจเรื่องโซลาร์เซลล์อยู่ ให้พ่อฉันติดต่อไปอะ”

“โห! แก...งานวันแม่ครั้งสุดท้ายนี่ตอนประถมฯ เลยนะเว้ย ใครจะไปจำได้วะ”

นั่นสิ...

ไม่แปลกที่ฝ่ายจะจำไม่ได้ เธอเองก็เกือบลืมไปแล้วเช่นกัน ถ้าแวตตาที่อัดแน่นด้วยความกระตือรือร้นของพ่อไม่ติดค้างอยู่ในความทรงจำ

“แต่แบบหนึ่ง เตี่ยฉันถามปีก่อน”

ด้วยรู้จักนิสัยของเพื่อนสนิทเป็นอย่างดี ทำให้เธอยังคงรอสายทั้งที่ฝ่ายเงียบหายไปครู่ใหญ่

“แก...ป้าไม่ได้ใช้ของบริษัทแกว่าะ โทษที”

แต่ดูเหมือนว่าคำตอบจะไม่น่าชื่นใจนัก...

“แต่แกโทร. หาป้าได้เลยเว้ย ฉันเกริ่นไว้ให้แล้ว เผื่อวันไหนขยาย

โรงงานจะได้เปลี่ยนมาใช้”

“ได้แก” ณิชาทอบลางเหลือบมองตัวเลขบนหน้ากระดาน “ขอเบอร์
พ่อแกอีกทีได้ปะ”

“ศูนย์ แปด เก้า เจ็ด แปด หนึ่ง ศูนย์ สี่ สี่ เจ็ด”

ขาดเลขหนึ่ง...

“โอเคแก เตี่ยฉันโทร. ไปนะ” มือจึงเอื้อมไปหยิบปากกาแล้วนำมา
ขีดเส้นตรงในช่องว่างระหว่างเลขแปดและเลขศูนย์อย่างลึมตัว...

กว่าจะนึกขึ้นได้ว่าสมุดเล่มนี้ไม่ใช่ของเธอ เบอร์โทรศัพท์ของคุณอา
ดิเรกก็มีหมายเลขครบสิบหลักแล้ว

“อู๊ย!”

โชคดีที่เพื่อนสนิทวางสายก่อนได้ยินเสียงอุทาน หญิงสาวจึงตะ
ตัวเลขบนหน้าจอแล้วกดปุ่มโทร. ออกโดยไม่สนใจความผิดพลาดเพียง
เล็กน้อยของตัวเองอีก

ตู้ต!

มือหนึ่งยกโทรศัพท์ขึ้นแนบใบหู ขณะที่อีกมือพลิกหน้าสมุดเล่มเก่า
ไปมา ตั้งใจว่าจะรออนกระดิ่งสายถูกโอนเข้าสู่บริการรับฝากข้อความ แต่
ดวงตากลับสะดุดกระดาน้ำตที่ติดอยู่ด้านในเสียก่อน

แน่นอน เธอคงมองข้ามไป ถ้าทุกประโยคที่ถูกเขียนไว้...

ไม่ใช่ลายมือของพ่อ

ณิชากดปุ่มวางสายแล้วรีบเลื่อนสมุดเข้ามาใกล้ ก่อนที่หัวใจจะ
กระตุกวูบราวกับหยุดการเคลื่อนไหว เพียงเพราะคำขึ้นต้นแสนธรรมดา

หนูคิดถึงลูกรัก

แต่ขอ बताที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อเทียบไม่ได้เลยกับอาการเมื่อ
ได้อ่านข้อความทั้งหมด

สุขสันต์วันเกิดนะลูก

ปีนี้พ่อไม่มีอะไรจะให้ นอกจากหนูเหนื่อยที่พ่อเปลoftทำขาด

พ่อเย็บให้ใหม่แล้วนะลูก

ต่อไปนี่ หนูเหนื่อยจะกลับมาอยู่เป็นเพื่อนหนูเหมือนเดิมแล้ว

หนูเหนื่อย คือตุ๊กตาหมีสีน้ำตาลที่สวมเสื้อเชิ้ตยาวและกระโปรงทรงน่ารัก นับเป็นของเล่นชิ้นโปรดที่เธอมักจะหอบหิ้วติดตัวไปด้วยเสมอ จึงนำมาซึ่งความสกปรกเลอะเทอะอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่เมื่อพ่อโยนหนูเหนื่อยเข้าไปในเครื่องซักผ้าตามที่เคยเห็นโฆษณาทางโทรทัศน์ กลับได้รับผลที่ตรงกันข้าม เพราะนอกจากจะไม่ดูสวยงามเหมือนใหม่แล้ว ตะเข็บด้านข้างตัวตุ๊กตายังปริขาดจนหุ่นบางส่วนหลุดออกมา แน่หนอนว่าเธอร้องไห้อยู่พักใหญ่ ก่อนจะค่อยๆ ลืมเลือนไปตามกาลเวลา

แต่เธอไม่รู้เลยว่า พ่อยังคงเก็บหนูเหนื่อยไว้ ทั้งยังซ่อมแซมจนเสร็จสิ้น เพื่อนำกลับมาให้เธออีกครั้งในวันเกิดปีที่สิบสอง

พ่อขอโทษนะลูก ที่อาจจะทำงานหนักเกินไป

จนไม่มีเวลาเล่นกับหนูเหมือนเมื่อก่อน

แต่พ่ออยากให้หนูรู้ว่า พ่อรักหนูมากที่สุดในโลก

และจะเป็นทั้งพ่อ ทั้งแม่ รวมถึงทุกๆ อย่างของหนูตลอดไป

เพราะหนูเองก็เป็นทุกๆ อย่างในชีวิตของพ่อเหมือนกัน

รัก

พ่อ

ภาพตรงหน้าเลื่อนรางลงทุกขณะเมื่อน้ำใส่อ่อคลอเข้าตา ยิ่งมองเห็นข้อความสั้นๆ ที่เลขานุการหนุ่มเขียนไว้ใต้กระดาษโน้ต เธอยิ่งอดนึกย้อนกลับไปได้ไม่ได้

จะเป็นเช่นไร...หากเหตุการณ์เลวร้ายไม่เกิดขึ้น

28 / 09 / 2552

- หากล่องกระดาศสีชมพู ไซซ์เท่าตุ๊กตา
(อย่าลืมติดกระดาศโน้ตไว้ในกล่อง)

คุณภูมิดงหาซื้อกล่องสีชมพูได้ทัน และคงบรรจุกของขวัญได้สำเร็จ
นั่นคงทำให้เธอได้เจอกับหนูหน้อยอีกครั้ง และได้อ่านกระดาศแผ่นนั้นด้วย
รอยยิ้มกว้าง

ใช่ วันเกิดของเธอควรจะเป็นแบบนี้...

แบบที่พ่อยังร่วมฉลองกับเธอได้

แบบที่เธอยังมีโอกาสเข้าไปสวมกอดและบอกรัก

เพียงสมองฉายภาพตามที่หัวใจต้องการ น้ำตาที่พยายามเก็บกักไว้ก็
ล้นทะลักและไหลอาบทั่วใบหน้า เช่นเดียวกับเสียงสะอื้นที่เล็ดลอดออกมา
จากริมฝีปากเหม็นแฉะ

คงเพราะภาพนั้นแตกต่างจากหน้าสุดท้ายของสมุดโดยสิ้นเชิง...

29 / 09 / 2552

- สัมมนา 'การปรับตัวของผู้ประกอบการไทยท่ามกลางกระแสการ
เปลี่ยนแปลงของโลก'

14.00-19.00 น. หอประชุมใหญ่ ถนนวิภาวดีรังสิต

ติด! ติด! ติด!

แยแล้ว...คุณอาดิเรกโทร. กลับมา

หากพูดคุยด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่องเช่นนี้ ปลายสายคงตกใจแน่
ณิชาธิ์ปาดหน้าตาออกจากแก้ม พยายามสุดลมหายใจเข้าจนลึกและ
ปล่อยออกมายาวๆ เพื่อควบคุมสติ ก่อนจะกระแอมเบาๆ เป็นชั้นตอน
สุดท้าย แล้วค่อยกดปุ่มสีเขียวบนหน้าจอ

“สวัสดิ์ค่ะ คุณอาติเรก” เธอทักทายอย่างสุภาพ “หนูนิตนะคะ เป็น
เพื่อนของฝะ...”

แต่ยังไม่ทันได้แนะนำตัวตามที่คิดไว้ ปลายสายกลับพูดขึ้นเสียก่อน

“อ้อ! จะ หนูนิต เป็นยังไงบ้าง เห็นฝ่ายบอกว่ากลับมาแล้วใช่ไหม”

“เอ่อ...ใช่ค่ะ”

แปลกจัง...

ทำไมคุณอาติเรกถึงเอ่ยถามสารทุกข์สุกดิบอย่างสนิทสนม ทั้งๆ ที่
ครอบครัวของเธอและฝ่ายรู้จักกันเพียงผิวเผินเท่านั้น

‘แต่แกโทร. ทหาป้าได้เลยเว้ย ฉันเกริ่นไว้ให้แล้ว เมื่อวันไหนขยาย
โรงงานจะได้เปลี่ยนมาใช้’

เป็นไปได้ว่าเพื่อนสนิทอาจพูดถึงเธออย่างละเอียด จึงเข้าสู่เรื่องที่
เตรียมไว้โดยไม่ได้ใส่ใจอีก

“นิตกลับมาช่วยงานที่บริษัทค่ะ จำได้ว่าตอนนิตเด็กๆ คุณอาสนใจ
เรื่องระบบโซลาร์เซลล์ใช่ไหมคะ”

“ใช่ๆ นี้อาก็ใช้มาเป็นสิบปีแล้วนะ”

“อ้อ...ค่ะ” ณิชาธิ์รับคำ ตั้งใจว่าจะสอบถามถึงคุณภาพและบริการหลัง
การขายของคุณแข่งในประโยคถัดไป แต่ปลายสายกลับพูดขึ้นอีกครั้ง

“ต้องขอบคุณพ่อหนูมากๆ เลยนะ ที่ช่วยแนะนำทุกอย่าง แถมยัง
ลดราคา และพาคุณมาดูหน้างานให้ตั้งหลายรอบ”

นี่เธอฟังผิดหรือเปล่า...

คุณอาติเรกขอบคุณพ่อของเธอด้วยเหตุใด

“ถ้าคุณนิตยังอยู่ เขาคงมาคุมงานให้จนเสร็จเลยละ”

หากพูดถึงการแนะนำ เธอยังพอเข้าใจได้ เพราะพ่อไม่ใช่คนหวงความรู้อยู่แล้ว แต่หากพูดถึงการลดราคา และการตรวจสอบสภาพพนักงานก่อนการติดตั้ง พ่อจะทำได้อย่างไร ถ้าคุณอดิเรกเลือกใช้สินค้าของเจ้าอื่น

“คุณอา...” ยิ่งเอ่ยถึงการควบคุมงานติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์ซึ่งมักจะกินเวลายาวนานนับเดือน เธอยิ่งเก็บความสงสัยไว้ไม่ได้ “ใช้โซลาร์เซลล์... ของพ่อเธออะ”

“อ้าว! ก็ใช่ล่ะสิ อาใช้ของพ่อหนูมาตลอดแหละ”

รอยยิ้มหลังโทรศัพท์มือถือหุบลงทันที

‘แก...บ้าไม่ได้ใช้ของบริษัทแกว่าะ โทษที’

ประโยคนี้อย่างดังก้องอยู่ในหู ฝ่ายไม่ใช่คนพูดจาเรื่อยเปื่อยเสียหน่อย ทำให้ถึงตอบคำถามไม่ตรงกับผู้เป็นพ่อ

“ใช้มาตั้งแต่โรงงานที่ชลบุรีแล้ว”

น้ำเสียงหนักแน่นของปลายสายบ่งบอกว่ามั่นใจในเรื่องที่เล่า คิ้วเรียวจึงขมวดพันจนยุ่งเหยิง

“วันไหนว่างๆ หนูมาดูที่โรงงานสิ แล้วจะได้กินข้าวกันด้วย...”

คุณอดิเรกยังคงพูดต่ออีกพักใหญ่ก่อนจะวางสายไป ทว่าเธอไม่อาจจับใจความได้ เพราะมัวแต่ค้นหาคำตอบให้แก่เหตุการณ์เมื่อครู่

เพื่อนสนิทสื่อสารผิดพลาดอย่างนั้นเธอ...

หรือว่าการศึกษาข้อมูลของบริษัทอย่างหนักหน่วงจะทำให้โสตประสาทของเธอผิดเพี้ยนไป...

แต่ไม่ว่าจะเป็นทางใด คนที่ให้คำตอบได้ดีที่สุดก็คงหนีไม่พ้นเพื่อนของเธอ

ณิชาจึงกดปุ่มเพื่อเข้าสู่แอปพลิเคชันวอตส์แอปป์อย่างรวดเร็ว ด้วยการชักถามฝ่ายให้ละเอียด แต่เมื่อเรียวกลับหยุดชะงักเมื่อข้อความสุดท้ายที่ปรากฏขึ้นในหน้าต่างแชต คือคำอวยพรที่คุ้นตา

Pui-Fai Supatsorn : ทำงานวันแรก ลู๊ๆ นะแก

ไม่มีสัญลักษณ์รูปโทรศัพท์บนหน้าจอ ทำให้น้ำลายอีกใหญ่ถูกดัน
ลงคออย่างยากลำบาก

เพราะนั่นเท่ากับว่า ตลอดทั้งวันที่ผ่านมา...

เธอไม่ได้โทร. หาฝ่าย!

๒

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓

“แต่แกไม่ได้โทร. หาฉันจริงๆ นะเว้ย”

ความลับสนเข้าตีรวนจนรู้สึกปวดตบๆ หัวศีรษะ เมื่อเพื่อนสนิทยังคงยืนย่นอย่างหนักแน่น ณิชาก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นนวดวนบนหน้าผาก

ถ้าไม่ได้สอบถามฝ่าย เธอจะมีเบอร์โทรศัพท์ของคุณอาติแรกได้อย่างไร...

“นิค...แกเป็นอะไรหรือเปล่าวะ”

ยิ่งปลายสายถามขึ้นด้วยความห่วงใย ยิ่งทำให้เธอรู้สึกเป็นกังวล

กังวล...ว่าจะเป็นตัวเองที่มีอาการผิดปกติ

“ไม่เป็นไรแก...แค่นี้ก่อนนะ เดี่ยวค่อยคุยกัน”

แต่เพราะรู้ว่าไม่มีใครช่วยเหลือได้ เธอจึงตอบเพียงเท่านั้น ก่อนจะกดปุ่มวางสายแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้เพื่อปล่อยให้สมองได้คิดทบทวนอีกครั้ง

เธอมั่นใจว่าได้พูดคุยกับฝ่าย และมั่นใจว่าคุณอาติแรกไม่ได้ใช้โซเชียล

เซลล์ของบริษัท แต่เมื่อเธอต่อสายไปหาคุณอาดิเรก ก็ดูเหมือนว่าเรื่องราวจะกลับตาลปัตรไปหมด

ถ้าไม่ได้คิดฝันไปเอง จุดเริ่มต้นของความเปลี่ยนแปลงน่าจะอยู่ในช่วงเวลาระหว่างการวางสายจากฝ่าย จนถึงการกดปุ่มโทร. ออกเมื่อได้รับเบอร์โทรศัพท์

ใช่...เบอร์โทรศัพท์

เธอโทร. หาฝ่าย เพราะหมายเลขที่คุณภูมิใจไว้มีไม่ครบสิบตัว ดวงตาวิบไหวสะท้อนภาพสมุดสีแดงเลือดหมูที่อยู่ไม่ไกล สมมย่อนนึกไปยังเหตุการณ์ในนาที่นั้น

‘ได้แก่...ขอเบอร์พ่อแกอีกทีได้ปะ’

‘คุณย์ แแปด แก้ว เจ็ด แแปด หนึ่ง คุณย์ ลี ลี เจ็ด’

สถิติสัมปัญญะของเธอยังสมบูรณ์อยู่หรือไม่...คงต้องให้เลขหนึ่งที่เขียนไว้เป็นตัวตัดสิน

มือเรียวจึงพลิกกระดาษอย่างไม่รีรอ เพื่อให้ข้อความในวันที่ ๑๘ กันยายนปรากฏขึ้นตรงหน้าก่อนจะพบว่า...

เบอร์โทรศัพท์ 0897810447

มีเลขหนึ่งอยู่ในเบอร์โทรศัพท์จริงๆ แต่เธอคงรู้สึกใจชื้นกว่านี้แน่ ถ้าสายตาไม่สับสนเข้ากับบางประโยคที่เพิ่มเติมขึ้นมาอย่างประหลาด...

18 / 09 / 2552

- คุณดิเรกสนใจติดโซลาร์เซลล์ที่โรงงาน (ชลบุรี)

เบอร์โทรศัพท์ 0897810447 ?? อย่าลืมถามคุณวินว่าโทร. ติดไหม

ที่ใช้คำว่าประหลาด เพราะทั้งเครื่องหมายปริศนาที่แสดงถึงความงุนงง และประโยคสุดท้ายที่บ่งบอกว่าผู้เขียนไม่มั่นใจในความถูกต้องของเบอร์โทรศัพท์มากนัก...

เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

ที่สำคัญ สมุดเล่มนี้อยู่ข้างๆ เธอมาตลอด...

แล้วใครจะเข้ามาขีดเขียนได้

บอกตามตรงว่าเริ่มรู้สึกหวาดหวั่น แต่เพราะไม่ได้ถูกเลี้ยงมาให้เชื่อในเรื่องผีสิงหรือสิ่งลึกลับ จึงรีบสำรวจบันทึกของวันถัดไปเพื่อค้นหาคำตอบที่สมเหตุสมผล แต่นั่นกลับทำให้เธอเห็นชื่อของคุณอาดิเรกที่ถูกเขียนไว้อีกหลายครั้ง รวากับว่าการติดต่อธุรกิจเป็นไปด้วยความราบรื่น

24 / 09 / 2552

- 10.00 น. ประชุมฝ่ายผลิต (โรงงาน)
- **คุณวินขอคุยกับพนักงานขายที่ดูแลโครงการของคุณดิเรก**
เรื่องใบเสนอราคา - อยากรลดพิเศษ

ยิ่งอ่านข้อความอย่างละเอียด ประโยคที่เพิ่งได้ยินก็ยิ่งดังขึ้นในสมอง...

‘ต้องขอบคุณพ่อหนูมากๆ เลยนะ ที่ช่วยแนะนำเอาทุกอย่าง แถมยังลดราคา และพาคนมาดูหน้างานให้ตั้งหลายรอบ’

แต่จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อเบอร์โทรศัพท์ที่คุณอนุมัติไว้ยังไม่ถูกต้องเลยด้วยซ้ำ

หรือต้องยอมรับจริงๆ ว่ากำลังเผชิญหน้ากับสิ่งเหนือธรรมชาติ เพราะถ้าความผิดแปลกของเรื่องราวเกิดขึ้นจากเบอร์ติดต่อของคุณอาดิเรกตามที่คาดการณ์ไว้ เธออาจตอบคำถามที่ค้างคาใจได้จากบันทึกหน้านั้น

มือจึงพลิกกระดาษกลับไปยังวันที่ ๑๘ กันยายนอีกครั้ง แล้วเพ่งมองทุกตัวอักษรตรงหน้าอย่างตั้งใจ

เบอร์โทรศัพท์ 0897810447 ?? อย่าลืมถามคุณวินว่าโทร. ติดไหม

เป็นไปได้ไหม ว่าทุกเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป...
เพราะการขีดเขียนของเธอ

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

“ฉิบหาย!”

ใช่...ฉิบหายแน่ๆ เพราะหมายเลขที่ภูมิภัทรเขียนไว้มีเพียงเก้าตัวเท่านั้น

แค่การจดเบอร์โทรศัพท์ให้ถูกต้องตามคำบอกเล่าของคุณอิงอร ภรรยาของคุณติเรก เลขานุการที่ทำงานมากกว่าสามปีอย่างเขายังทำไม่ได้เลยเธอ

ยังไม่พูดถึงการทำงานที่เซื่องช้า เพราะกว่าจะรู้ว่าเกิดความผิดพลาดเวลาก็ล่วงเลยมาเกินหนึ่งเดือนแล้วนับจากงานวันแม่แห่งชาติ...

สมองเริ่มทบทวนถึงเหตุการณ์ คุณวินชัยเดินทางไปร่วมกิจกรรมของโรงเรียนด้วยความรีบร้อนจนลืมทั้งโทรศัพท์มือถือและกล่องนามบัตรไว้ที่สำนักงาน ยิ่งมั่นใจว่าเจ้านายไม่ได้พกสมุดบันทึกติดตัว และไม่มีทางจดจำหมายเลขสิบหลักได้ด้วยตัวเอง คิ้วหนาก็ยิ่งย่นยู่เข้าหากันจนเกือบชิด

ไม่ใช่เพราะความมกฉ้อโกง แต่เพราะรู้ว่าคุณวินใจดีเกินกว่าจะดูต่ำเขาต่างหาก

ตั้งแต่ทำงานมา เขาไม่เคยเห็นว่าคุณวินแสดงท่าทีหงุดหงิดใส่พนักงานคนใดเลยสักครั้ง ทั้งยังดูแลลูกน้องทุกคนราวกับเป็นสมาชิกในครอบครัว

โดยเฉพาะกับเขา เด็กต่างจังหวัดที่ไม่ได้เรียนจบด้วยเกรดสวยหรือจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง ถ้าคุณวินไม่ให้โอกาสในวันนั้น เขาก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่าชีวิตในวันนั้นจะเป็นอย่างไร

“เฮ้อ!” ภูมิภัทรถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นจากสมุดคู่มือแล้วมองเลยพาร์ทิชันออกไปทางด้านหน้า ทำให้สายตาสบเข้ากับชานนท์ที่ยืนอยู่ไม่ไกล มือจึงโบกไหวๆ เพื่อชักชวนให้เพื่อนสนิทเดินมารับกาแฟเย็นที่ฝากซื้อ ทว่าสีหน้าของชายหนุ่มดูเคร่งเครียด ซ้ำยังส่ายหน้าบ่อยๆ คล้ายกับจะส่งสัญญาณว่ายังไม่สะดวกนัก

เขาเข้าใจได้ทันทีเมื่อพบว่าชานนท์กำลังพูดคุยกับคุณวรรณพร ผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงินที่มีท่าทางดูดีและน่าเกรงขาม ต่างจากน้องชายแท้ๆ อย่างคุณวินโดยสิ้นเชิง

แต่ถึงแบบนั้น เธอก็ยังเป็นที่รักของลูกน้องทุกคน รวมถึงชานนท์ซึ่งเป็นหนึ่งในพนักงานฝ่ายการเงินที่น่าจับตามอง

ติด! ติด!

เสียงเรียกเข้าที่ดังขึ้นเพียงสั้น ๆ ดึงดูดให้ภูมิภัทรหันกลับมาบนโต๊ะทำงานอีกครั้ง แต่ยังไม่ทันได้หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาสำรวจ เขากลับสังเกตเห็นว่าชุดตัวเลขในสมุดตรงหน้าดูแปลกตาไปจากเดิม

“เฮ้ย!” ก่อนจะร้องขึ้นด้วยความตกใจ เพราะหมายเลขโทรศัพท์ที่เคยคิดว่าขาดหาย ขณะนี้มีครบทั้งสิบตัว

เป็นไปได้อย่างไร...

ปลายนิ้วค่อยๆ ชี้ไปตามตัวเลขที่เขียนไว้ด้วยความตั้งใจว่าจะนับดูอีกสักรอบ แต่ดวงตาเบิกโพลงกลับสะดุดที่เลขหนึ่งซึ่งแทรกอยู่ระหว่างเลขแปดกับเลขศูนย์

เมื่อครู่มีหมายเลขนี้ด้วยเหรอ...

แต่เขานั่งอยู่ตรงนั้นมาตลอด แล้วใครจะเข้ามาเพิ่มเติมได้

มีอณาภาศิระชะอย่างงงงัน ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองจะไร้สติถึงขั้นนั้น

แต่ด้วยไม่มีหลักฐานใดมาพิสูจน์ เขาก็เอนเอียงไปทางอาการตาฝาดอย่างเลียงไม่ได้

และใช่...ถ้าเป็นแบบที่คิดไว้ เขาก็ควรจะตัดลอกเบอร์โทรศัพท์ลงในกระดาษโน้ตแล้วนำไปให้เจ้านายได้แล้ว

ก๊อก! ก๊อก!

ห้องทำงานของคุณวินอยู่ด้านหลังโต๊ะนี้เอง ภูมิภาคฯจึงลุกขึ้นยืนแล้วหันไปเคาะประตูเบาๆ ก่อนจะก้าวเข้าไปภายในด้วยท่าที่สุภาพ

ทั้งโต๊ะทำงานสี่เหลี่ยมที่เต็มไปด้วยกองเอกสาร รูปถ่ายคู่กับลูกสาวในกรอบไม้ที่ถูกใช้แทนของตกแต่งหรรษา และของเล่นหลายชิ้นที่คุณหนูนิควางทิ้งไว้บนโซฟา กลายเป็นภาพชินตาไปแล้วสำหรับเขา

“เบอร์ของคุณดิเรกครับ” เขายื่นกระดาษสี่เหลี่ยมให้คุณวินทันทีที่หยุดฝึกาลงตรงหน้า “ขอโทษนะครับที่ไม่ได้เตือน ผมลืมไปเลยว่าเราเคยขอเบอร์เขาไว้”

“อ้อ! ไม่เป็นไรหรอก”

เจ้านายรับไว้ด้วยรอยยิ้ม แต่นั่นไม่ช่วยให้เลขาฯ หนูมูรู้สึกสบายใจขึ้นเท่าไรนัก ต่อให้คิดว่าเป็นเพียงอาการตาฝาด เขาก็ไม่อาจละสายตาจากตัวเลขบนกระดาษได้

คุณวินจะโทร. ติดหรือไม่...จะได้พูดคุยกับคุณดิเรกหรือเปล่า...

เขาไม่แน่ใจเลย...

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“อ้อ...” ภูมิภาคฯทรงยกหน้าขึ้นเมื่อถูกเสียงนุ่มปลุกจากภวังค์ “เปล่าครับ”

ก่อนที่คุณวินจะเอ่ยแซว “ลืมกินกาแฟลิส”

นั่นทำให้เขาผลอหัวเราะออกมาเบาๆ การพูดถึงเครื่องดื่มแก้วโปรดที่เขาออกไปซื้อทุกช่วงบ่ายเป็นอีกหนึ่งเครื่องยืนยันถึงความใส่ใจที่เจ้านายมีต่อเขา

“ฝากเช็กพวงงานสัมมนาให้หน่อยสิ อยาไปแจกนามบัตรอะ”

“เกี่ยวกับโซลาร์เซลล์เหรอครับ”

“เกี่ยวกับอย่างอื่นดีกว่า พวกไฟฟ้าหรืออุตสาหกรรม...” คุณวินคิด อยู่สักครู่แล้วพูดต่อ “อะไรที่ผมเข้าร่วมได้นะ เพื่อจะได้ลูกค้าสักเจ้า”

“ได้ครับ”

เขาตอบรับแล้วเดินออกมาด้านนอก ก่อนจะพบว่าแก้วกาแฟของ ชานนท์ยังคงตั้งอยู่บนโต๊ะทำงาน

นอกจากจะพ่นลมหายใจกลางสายหน้าเบาๆ แล้ว ก็ดูเหมือนว่าเขา จะไม่มีทางเลือกมากนัก จึงนำเครื่องดื่มไปให้เพื่อนสนิทด้วยตัวเอง

“เฮ้ย! ขอบใจมึง”

ชานนท์สาวเท้าออกมาจากแผนกการเงิน แล้วรับแก้วกาแฟไว้ด้วย รอยยิ้มกว้าง

“ละลายหมดแล้ว”

“เออวะ” ชานนท์เอียงคอมองเครื่องดื่มที่มีสีอ่อนลงกว่าปกติ ก่อนจะ เงยหน้าขึ้นแล้วพูดต่อ “เออ! มึงเดินมาก็ดีแล้ว ฝากดูคิวคุณวินให้หน่อยสิ คุณวรรณเขาอยากประชุมด้วย”

ภูมิกัทรจึงย้อนถามด้วยเสียงตัวดี “คุยที่บ้านไหม”

อาจจะฟังดูขี้ขลาด แต่บางครั้งเขาก็คิดเช่นนั้นจริงๆ ในเมื่อคุณวรรณ และคุณวินเป็นพี่น้องกัน บ้านของทั้งคู่ก็อยู่ในละแวกเดียวกัน ต่อให้ไม่ได้ สนิทสนมกันมากนัก แต่การประชุมที่มีสมาชิกเข้าร่วมเพียงสองคน และ พูดคุยกันในเรื่องเดิมแบบซ้ำๆ ซากๆ จะมีประโยชน์มากกว่าการปรึกษา กันแบบครบครันอย่างไร

“เรื่องงานก็ต้องคุยที่ทำงานสิวะ มึงยังไม่ชินอีกเหรอ” แต่ชานนท์กลับ ตอบกลับหัวเราะ “กูรู้ว่ามึงไม่อยากให้นายเครียด แต่มึงก็ต้องเห็นใจนายกู ด้วยนะเว้ย เขาเห็นทั้งรายรับและรายจ่ายอะ”

ยิ่งรู้ว่าอยู่คนละฝั่ง ยิ่งไม่เห็นข้อดีในการต่อล้อต่อเถียง เขาจึงทำเพียงกลอกตาไปมาแล้วรับปากด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย “อืมๆ เดี๋ยวดูให้”

“ขอบใจมากมึง”

หลังจากบทสนทนาจบลงอย่างเรียบง่าย ภูมิภัทรก็เดินกลับมายังโต๊ะทำงานแล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ นวมลีเข้ม

หรือจะเป็นอย่างที่ว่าเพื่อนสนิทพูดจริงๆ...

อาจเป็นตัวเขาเองที่อยากปกป้องคุณวินมากเกินไปจนเริ่มพาลใส่วิถีการทำงานของคุณวรรณ แต่เพราะเขาไม่อาจทนได้ หากเจ้านายต้องถูกกดดันเรื่องยอดขายของโซลาร์เซลล์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ในฐานะเลขานุการที่ทำงานใกล้ชิด เขามั่นใจว่าเจ้านายไม่เคยเพิกเฉย และพยายามทุกวิถีทางเพื่อสร้างรายได้ให้แก่บริษัท ทั้งวางแผนการตลาด อบรมพนักงานขาย ควบคุมการผลิต และออกไปพบลูกค้าอย่างสม่ำเสมอ

แต่ด้วยต้นทุนที่สูงทั้งในด้านอุปกรณ์และการติดตั้ง อีกทั้งยังไม่แน่ใจว่าผลที่ได้รับจะคุ้มค่าหรือไม่ ทำให้โซลาร์เซลล์ยังไม่ได้รับความนิยมมากเท่าที่ภาครัฐคาดการณ์ไว้ ไม่ว่าจะเป็นภาคอุตสาหกรรมหรือครัวเรือน แม้ว่าบริษัทจะเป็นเจ้าแรกที่ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ จนผลิตแผงโซลาร์เซลล์ได้ด้วยตนเองก็ตาม

แน่นอนว่านั่นนำมาซึ่งความกังวลอย่างเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงิน เพราะหากเปรียบเทียบกับเม็ดเงินที่ลงทุนไปในการสร้างโรงงานและสั่งซื้อเครื่องจักรต่างๆ เพื่อรองรับการผลิตโซลาร์เซลล์ก็ถือว่าขาดทุนย่อยยับ ยิ่งไปกว่านั้น รายจ่ายที่สูงขึ้นเรื่อยๆ กำลังเบียดบังรายได้จากการผลิตและจำหน่ายสายไฟฟ้าซึ่งเป็นธุรกิจหลัก

แต่ถึงแบบนั้น เขาก็ยังมั่นใจว่าความพยายามของคุณวินจะพลิกฟื้นธุรกิจที่ใกล้ล่มสลายให้กลับมั่งคั่งได้

และใช่...เขาจะช่วยเหลือเจ้านายอย่างเต็มที่ ด้วยการพิมพ์คำว่า ‘ล้มมนา’ ลงในเว็บไซต์ค้นหาข้อมูล ทำให้งานล้มมนาในหัวข้อ ‘การปรับตัว

ของผู้ประกอบการไทยท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก' ปรากฏขึ้นบนหน้าจอคอมพิวเตอร์

เขาเลื่อนเมาส์ไปที่แถบ 'กำหนดการ' เพื่ออ่านรายละเอียดอยู่พักใหญ่ เมื่อมั่นใจว่าคุณวินไม่ติดภารกิจใดในวันนั้น จึงกดปุ่มสีแดงเลือดหมูออกกว้างแล้วกดปากกาลงไปอย่างไม่ลังเล หวังเพียงว่าแผนการหาลูกค้าของเจ้านายจะได้ผล...

ในอีกสิบเอ็ดวันข้างหน้า

29 / 09 / 2552

• สัมมนา 'การปรับตัวของผู้ประกอบการไทยท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก'

14.00-19.00 น. หอประชุมใหญ่ ถนนวิภาวดีรังสิต

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓

"อ้าว! คุณหนูนิด"

ความสงสัยผลักดันให้ณิชามายืนอยู่ตรงนี้...หน้าโต๊ะทำงานของพี่มด

"มีอะไรเหรอคะ" พี่มดจึงร้องทักพลางลุกขึ้นจากเก้าอี้

ณิชากำสมุดสีแดงเลือดหมูไว้นั่น แน่ใจว่าคำถามที่ตีรวนในสมอง ล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงที่น่าประหลาดของเหตุการณ์รอบตัว

แต่บอกตามตรง เธอนึกไม่ออกเลยว่าควรเริ่มต้นด้วยประโยคใดไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องหลีกเลี่ยงคำพูดเช่นไร เพื่อไม่ให้คนทั่วไปเข้าใจว่าเธอมีอาการทางประสาท

"เอ่อ..."

แต่ก่อนที่จะตัดสินใจพูดอะไรในวินาทีต่อมา...

“สมุดไฉ้ภูมินี้”

เธอหันไปมองตามเสียงที่ดังขึ้นชัดเจนจึ่งหวะ และพบกับคุณชานนท์ที่หยุดฝีเท้าลงไกล้ๆ ขณะส่งสายตามายังสมุดในมือ

“รู้ได้ไงอะ” พี่มดถามขึ้นทันที

“เขียน พ.ศ. ให้ดูขนาดนี้ก็มึ้นน้อยอยู่คนเดียวแหละ” ชายหนุ่มตอบกลับหัวเราะ แล้วเป็นฝ่ายเอ่ยถามบ้าง “มันไม่ได้เอากลับไปด้วยหรือ”

แปลกจ้ง...

จะเอากลับไปได้อย่างไร ในเมื่อคุณภูมิเสียชีวิตไปแล้ว

“ไม่อะ” แต่พี่มดกลับพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ไม่มีท่าทีหดหู่หรือแปลกใจในคำถาม ก่อนจะหันมาทางณิชาก็ครั้ง “คุณหนูนิด สงสัยข้อมูลอะไรในสมุดหรือเปล่าคะ”

เอละ...

เธอมีอะไรที่ทำให้รู้สึกงงมากกว่าเรื่องราวในสมุดเล่มนี้แล้ว แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยถาม พี่มดกลับชี้นิ้วไปทางคุณชานนท์แล้วพูดต่อ

“ขอเบอร์ของภูมิจากชานนท์ได้นะคะ เขาสนิทกัน”

“อ้อ...ครับ” เช่นเดียวกับคุณชานนท์ที่พยักหน้าแล้วขยายความอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ “แต่ผมต้องลองหาเบอร์ก่อนนะครับ ไม่ได้คุยกับมันนานแล้วไม่รู้เปลี่ยนเบอร์ไปหรือยัง”

เธอไม่อาจแปลความหมายของบทสนทนาเป็นอย่างอื่นได้...

นอกจากคุณภูมิยังมีชีวิตอยู่

แล้วประโยคที่เธอได้ยินเมื่อเช้าละ...

‘เอ่อ...คือว่า...เขาเสียชีวิตไปแล้วอะ’

หรือว่าเรื่องของคุณภูมิจะเหมือนกับเรื่องของคุณอาดิเรก

“พี่มดคะ” เมื่อความสับสนเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ การถามอย่างตรงไปตรงมาจึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด “ตอนที่นิดเจอสมุดเล่มนี้ พี่มดบอกนิดว่าคุณภูมิเขา...”

...

“อ้อ! เขาลาออกไปแล้วค่ะ”

“ไม่มีอะไรค้างคาใจอีกแล้ว...”

การมีชีวิตอยู่ของคุณภูมิ คืออีกหนึ่งเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปจากการขีดเขียนสมุดของเธอ

“เขาเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณวิน พอคุณวินเสียชีวิต เขาก็เลยไม่รู้จะทำอะไรต่อเนะคะ” พี่มตอธิบายโดยไม่ได้สังเกตเห็นแวตาทที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความตกใจของเธอ

เช่นเดียวกับคุณชานนท์ที่ถามขึ้นมาอีกครั้ง “คุณหนูนิตจะเอาเบอร์ไอ้ภูมิใหม่ครับ ผมจะได้เดินกลับไปทีโตะ พอดีไม่ได้หยิบมือถือมา”

แม้ว่าใจหนึ่งจะต้องการคำปรึกษา แต่อีกใจกลับคิดว่าควรเก็บเรื่องนี้ไว้เพียงลำพัง

ปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติที่ไม่มีหลักฐานใดมายืนยัน...พูดไปก็คงไม่มีใครยอมเชื่อ

“วันหลังก็ได้คะ นิดก็ทิ้งมือถือไว้ในห้องเหมือนกัน” เธอจึงตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ก่อนจะพยายามควบคุมสีหน้าให้เป็นปกติที่สุดเพื่อเอ่ยคำล่ำลา “งั้นนิตขอตัวก่อนนะคะ”

แก๊ก!

เสียงประตูที่ถูกดันเข้าสู่ล็อกดังขึ้นเมื่อธนิชาก้าวยาวๆ เข้ามาด้านในห้องพักโล่งกว้างของคอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมือง ทว่ามันไม่ได้ช่วยให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นเหมือนวันก่อนๆ อาจเพราะสมองสั่งการให้เธอรีบกลับมาเพื่อค้นหาคำตอบที่สำคัญ

“อ้อ! เขาลาออกไปแล้วค่ะ”

พี่มตพูดถึงคุณภูมิไว้แบบนั้น เธอจึงสำรวจทุกหน้ากระดาษของสมุดเล่มเดิมอีกครั้ง ก่อนจะเริ่มเชื่อมโยงเรื่องราวเข้าด้วยกันตามสมมุติฐานที่

เคยตั้งไว้...

เหตุการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปเพราะการขีดเขียนของเธอ

ทันทีที่เธอเพิ่มเลขหนึ่งลงในสมุด ข้อมูลของคุณอาดิแรกก็ปรากฏขึ้น ทั้งที่ไม่เคยมีมาก่อน เป็นไปได้ไหมว่าเบอร์โทรศัพท์ที่สมบูรณ์ทำให้พ่อติดต่อกับคุณอาดิแรกได้ เมื่อพูดคุยกันจนถูกคอก คุณอาจึงเลือกใช้โซเชียลของบริษัท แทนที่จะเป็นของเจ้าอื่น และกลายเป็นคนคุ้นเคย ไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับเธออีกต่อไป

แต่แน่นอน ทั้งพ่อและคุณอาดิแรกไม่มีทางล่วงรู้ได้ว่า การตัดสินใจเพียงหนึ่งครั้งจะทำให้ข้อมูลในหน้าสุดท้ายแตกต่างออกไปจากเดิม...

29 / 09 / 2552

• สัมมนา 'การปรับตัวของผู้ประกอบการไทยท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก'

14.00-19.00 น. หอประชุมใหญ่ ถนนวิภาวดีรังสิต - - - > ไป

แทนคุณวิน

• 16.00 น. พาวิศวกรไปโรงงานคุณดิแรก - - - > คุณวินไปเอง

เธอมั่นใจว่าพ่อและคุณภูมิต้องเดินทางไปร่วมงานสัมมนาด้วยกัน ข้อความเหล่านั้นระบุไว้อย่างชัดเจน แต่เพราะมีงานของคุณอาดิแรกเข้ามาแทรก ซ้ำยังเป็นช่วงเวลาที่ทับซ้อน ทำให้พ่อแยกไปพบคุณอาเพียงลำพัง และส่งคุณภูมิไปร่วมงานสัมมนาตามกำหนดการเดิม

เมื่อทั้งคู่ไม่ได้อยู่ในรถคันเดียวกัน จึงมีเพียงพ่อของเธอเท่านั้นที่เสียชีวิต...

ใช่... นั่นคือทั้งหมดที่เธอคาดการณ์ไว้

และเพื่อพิสูจน์ว่าถูกต้องหรือไม่ เธอจึงมุ่งตรงมาที่นี่...

ห้องนอนของตัวเอง

เท้าก้าวเข้าไปใกล้เตียงนุ่มขนาดห้าฟุตพร้อมกับหัวใจที่เต้นตึกตัก ก่อนจะพบว่าสิ่งที่ถูกวางไว้ระหว่างหมอนทั้งสองใบ...

คือหนูหน้อย

เพราะกระดาษโน้ตหายไปจากสมุด เธอจึงคาดเดาว่าภารกิจสุดท้ายที่คุณภูมิทำไว้ในฐานะเลขานุการของพ่อ คือการส่งของขวัญวันเกิดให้แก่เธอนั้นทำให้หนูหน้อยอยู่กับเธอมาตลอด

น้ำตาหยดไหลออกจากเบ้า ขณะที่มือสั่นเทาหยิบตุ๊กตาหมีตัวโปรดขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน แต่เธอรู้ดีว่าไม่มีเวลาสำหรับความโศกเศร้า จึงสูดลมหายใจเข้าจวนลึกเพื่อรวบรวมสติและคิดทบทวนอีกครั้ง

ก่อนหน้านี้ เธอเข้าใจว่าเพียงขีดเขียนในสมุดก็เปลี่ยนแปลงเรื่องราวได้ แต่เมื่อลองนึกดูดีๆ พ่อจะติดต่อกับคุณอาติเรกไม่ได้เลย...

ถ้าคุณภูมิไม่เห็นเลขหนึ่งของเธอ

เท่ากับว่าปัจจัยที่ทำให้เหตุการณ์พลิกผันไม่ใช่แค่เธอในฐานะผู้ส่งสาร แต่คุณภูมิต้องทำหน้าที่เป็นผู้รับสารด้วยเช่นกัน

และที่สำคัญ คุณภูมิที่เธอหมายถึง ไม่ใช่คุณภูมิที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน

แต่เป็นคุณภูมิ...ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒

เธอไม่รู้ว่ปรากฏการณ์เช่นนี้ควรถูกนิยามด้วยชื่อใด เพราะตัวเธอเองไม่ได้ย้อนกลับไปในอดีตหรือมุ่งหน้าไปสู่อนาคต มีเพียงตัวอักษรของเธอเท่านั้นที่ข้ามมิติไป โดยใช้สมุดบันทึกเป็นประตูเชื่อมระหว่างสองช่วงเวลา

อะไรก็ตามที่เธอเขียนลงในสมุดจะถูกส่งไปถึงคุณภูมิที่ยังคงใช้ชีวิตอยู่ในช่วงสิบเอ็ดปีก่อนหน้า และเมื่อคุณภูมิกระทำบางอย่างตามข้อมูลที่ได้รับ เหตุการณ์ในปัจจุบันก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วยทฤษฎีบัตเตอร์ฟลาย

เอฟเฟกต์^๑

ดังนั้น แม่ใจหนึ่งยังคงอัดแน่นด้วยความสงสัย และต้องการคิดว่าเรื่องราวประหลาดเช่นนี้เกิดขึ้นจากสาเหตุใด แต่อีกใจกลับไม่เห็นประโยชน์แม้แต่น้อย

เพราะต่อให้เป็นคำอธิษฐานในวัยเด็กที่เธออาจหลงลืมไป หรือวินาทีที่เธอค้นพบสมุดบันทึกตรงกับปรากฏการณ์ธรรมชาติรูปแบบใด ก็คงไม่ใช่เรื่องสำคัญเมื่อเทียบกับผลลัพธ์ตรงหน้า

สองมือกอดตุ๊กตาไว้แน่นเมื่อภาพในสมองเริ่มกระจ่างชัด

ถ้าเธอทำให้หนูเหนื่อยกลับมาอยู่ข้างๆ ได้...

ทำให้คุณหมูกลับมามีชีวิตได้...

ทำไมจะพาพ่อกลับมาไม่ได้!

^๑ บัตเตอร์ฟลายเอฟเฟกต์ (Butterfly effect) คือคำนิยามที่ใช้เมื่อกล่าวถึงทฤษฎีความอลวน (Chaos Theory) ผู้ค้นพบคือ เอ็ดเวิร์ด ลอเรนซ์ (Edward Lorenz) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่า การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยอาจทำให้เกิดผลกระทบที่ยิ่งใหญ่และคาดไม่ถึง โดยผลกระทบที่วุ่นวายเกิดขึ้นทันที หรือเกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่สะสมทีละนิด แล้วส่งผลต่อสิ่งอื่นเป็นทอดๆ เหมือนลูกโซ่

๓

๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

“โห! เล่นอย่างนี้เลยหรอ”

ภูมิภัทรพูดขึ้นด้วยความหงุดหงิด เมื่อสายตาสบเข้ากับข่าวแรกของคอลัมน์ธุรกิจในหนังสือพิมพ์รายวัน

‘เจ้าสัวณรงค์ชัยเตรียมทุ่มสองพันล้านสู้บิเอส-เคเบิล หวังผูกขาดธุรกิจสายไฟ’

ใช่...เจ้าสัวณรงค์ชัย คือเจ้าของบริษัท ณรงค์ชัย ไวร์แอนด์เคเบิล จำกัด ผู้ผลิตและจัดจำหน่ายสายไฟฟ้าที่มียอดขายเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ เป็นคนที่มีทั้งเงินและอำนาจ รู้จักกับคนใหญ่คนโตทั้งฝั่งตำรวจ ทหาร และข้าราชการ หากติดตามการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลเมื่อช่วงต้นปีที่ผ่านมา บริษัทเอกชนที่ถูกตั้งข้อสังเกตว่าฮั้วประมูลโครงการใหญ่กับรัฐมนตรีกระทรวงตั้ง ก็คือเอ็นซีเคเบิลนี่แหละ

และด้วยเส้นสายเหล่านี้ เอ-เคเบิลจึงอยู่ในอันดับที่สองเสมอมาทั้งที่ยอดขายทิ้งห่างเจ้าอื่นๆ อยู่หลายเท่า แต่ก็ไม่เคยเอาชนะเจ้าสัวณรงค์ชัยได้

เลยสักครั้ง

“ແ່ນະ ແຜນສກປຣກແບບນີ້ ຖ້າລູກຄ້າເຮືອເຂົາອາຈະຊະລອກການຊື້ອາຍ
ກັບເຮົາກໍໄດ້”

ໄມ່ແປລກທີ່ແຜນຂອງເຈົ້າສັວຣຸງຣ໌ຊ໌ຍຈະທຳໃຫ້ພັກງານຝ່າຍການຕຣາດ
ອາຍຳມລຸດືຊຸ່ນເຮືອ ເພາະຕໍ່ໃຫ້ເປັນເຟຶຍງຊ່າວສືອ ແຕ່ເມື່ອຢູ່ໃນເທັງສືອພິມຟ໌
ທີ່ມີຄົນອ່ານທຳປຣະເທສ ຍ່ອມສຸ່່ງຜລຕ່ອບຣິຊ໌ທອຍຳແນ່ນອນ

ໄມ່ມີໂຄຣຮູ້ວ່າຈະເກີດການເປັດຢືນເປັດຢືນໃນດ່ານໂຕບັງຟັງຈາກເຈົ້າສັວເຂົ້າ
ຊື້ອືກືການ ຈື່ງອາຈມີລູກຄ້າບາງເຈົ້າຣະຮັບຄຳສັ່ງຊື້ໄວ້ຊ່າວຣາວເພື່ອຣອດູທຳທີ່ ຣວມ
ເື່ງລູກຄ້າທີ່ເລືອກຊື້ອືຜລືຕັກັດຂອງເອ-ເຄເບີລເພາະມີປັບູທຳກັບເຈົ້າສັວກໍຈື່ງຈະ
ສຸ່່ງສັຍ ແລະເຣັມມອງທຳຜູ້ຊ່າຍຣາຍໃໝ່ເຮັນກັ່ນ

“ສຸ່່ງສັຍຈະເອົາໃຫ້ໄດ້ເລຍລະມັ່ງ”

ອັນທີ່ຈືຣືງ ກວມສນໃຈຂອງເຈົ້າສັວຣຸງຣ໌ຊ໌ຍທີ່ມີຕ່ອເອ-ເຄເບີລໄມ່ໃຊ້ເຣື່ອງ
ໃໝ່ສຳທຳຣັບເຂົາແລະພິມຕ ເພາະຜູ້ຮືອຸ່ນທັ່ງສາມຄົນອັນປຣະກອບໄປດ້ວຍ ຄຸນ
ວິນ ຄຸນວຣຣຸນ ແລະຄຸນພິເຮຊຸຣຸຊຸ້ ຕ່າງໄດ້ຮັບຂໍອສອນຈາກເຈົ້າສັວມາແລ້ວທຳຍາ
ຣັ່ງ ຄຸງຳວັງວ່າການຊື້ອຸ່ນທັ່ງໜື່ງຣ້ອຍເປອຣ໌ເຮັນຕ໌ຈະຊ່າຍໃຫ້ຕົວເຮົາຮອບຮອນ
ກືກການໄດ້ອາຍສມບູຣຸນ

ແຕ່ດ້ວຍຂໍອບັງຄັບຂອງບຣິຊ໌ທີ່ຊື່ງເຮົາເຮັນໄວ້ໃນຊ່າວເວລາທີ່ຄຸນອັນຕ໌ ພອ
ຂອງຄຸນວິນແລະຄຸນວຣຣຸນຍັງດຳຣງຕຳແທນປຣະທຳເຈົ້າຳທຳທີ່ບຣິທຳຣະບູໄວ້
ອາຍຳຊັດເຈນວ່າ ຜູ້ຮືອຸ່ນຈະຊ່າຍຸ່ນຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ບຸຄລກຳຍາຍນອກໄດ້ກໍຕ່ອເມື່ອ
ໄດ້ຮັບການອຸມັດືຈາກທີ່ປຣະທຸມຜູ້ຮືອຸ່ນດ້ວຍຈຳນວນເສັຍມາກວ່າສາມໃນສີ່ ໂດຍ
ຈຳນວນຈາກຈຳນວນຸ່ນທີ່ແຕ່ລະທຳນື່ງຮືອຸ່ນເປັນສຳຄັບ ແລະຕ່ອໃຫ້ອືກຳສຸ່ງຮືອ
ຸ່ນເດັມເປັນຜູ້ຊື້ອຸ່ນຸ່ນກ່ອນໃນຣາກຳທີ່ຈຸດທະເບັຍນ ໃນໝະທີ່ຄຸນວິນຊື່ງຄັດຄ້ານ
ການຊ່າຍກືກການໃຫ້ແກ່ເຈົ້າສັວຣຸງຣ໌ຊ໌ຍມາໂດຍຕຣອດມີຸ່ນຢູ່ໃນມືອື່ງສີ່ສິບ
ເປອຣ໌ເຮັນຕ໌ ຈື່ງເຟັຍງພອທີ່ຈະຍັບຍັ່ງການຊ່າຍຸ່ນຂອງທັ່ງຄຸນວຣຣຸນທີ່ຮືອຸ່ນສີ່ສິບ
ເປອຣ໌ເຮັນຕ໌ ແລະຄຸນພິເຮຊຸຣຸຊຸ້ທີ່ຮືອຸ່ນສີ່ສິບເປອຣ໌ເຮັນຕ໌ໄດ້ ໄມ່ວ່າທັ່ງຄຸ່ງຈະຕ່ອກຳ
ມາກເຟັຍງໄດ້ກໍຕາມ

และแม้ว่าคุณวินจะพยายามโน้มน้าวใจให้ผู้ถือหุ้นอีกสองรายคิดเห็นในแบบเดียวกัน แต่กลับไม่ได้ผลมากนัก โดยเฉพาะกับคุณวรรณที่สนับสนุนการขายกิจการอย่างเห็นได้ชัด

“ฝ่ายประชาสัมพันธ์กำลังคุยกันอยู่ว่าจะทำอะไรได้บ้าง เดี่ยวก็คงมาคุยกับคุณวินแหละ”

“ครับ” ภูมิภัทรพยักหน้า คิดว่าแผนกที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ขององค์กรโดยตรงคงจัดการปัญหาได้

“แกว่า...จะมีวันที่คุณวินยอมปะ”

“ไม่อะ”

ในฐานะเลขาธิการ เขาตอบได้ทันทีว่าเจ้านายไม่เคยสนใจข้อเสนอของเจ้าสัวเลยแม้แต่ครั้งเดียว และหากย้อนกลับไปหลายเดือนก่อนหน้า คณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่มีประสบการณ์ด้านการบริหาร และได้รับการยอมรับจากผู้ถือหุ้น ก็คงให้โอกาสคุณวินได้แสดงความสามารถโดยไม่คัดค้าน

แต่ด้วยสถานการณ์ในปัจจุบันที่ดูเหมือนว่าจะแย่งเรื่อยๆ จากการขาดทุนอย่างต่อเนื่องของโซลาร์เซลล์ กรรมการหลายท่านจึงเริ่มเอนเอียงและมองเห็นข้อดีของการขายกิจการให้แก่เอ็นซีเคเบิล

‘ต้นไม้ที่ใกล้ล้ม บางทีก็ต้องพึ่งกับไม้ยืนต้นที่ใหญ่กว่า’

กรรมการท่านหนึ่งเคยพูดไว้ในที่ประชุม

“แกก็เห็นด้วยกับคุณวินละสิ”

และจากคำตอบของคุณวินในวันเดียวกันนั้น...

‘แล้วถ้าต้นไม้ต้นนั้นงอกมาขึ้นมาได้อีกครั้ง ดอกผลที่ออกมาจะไปอยู่ที่ไหนล่ะครับ ถ้าไม่ใช่ใต้อาณาเขตที่ใหญ่กว่า’

มันบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าเจ้านายของเขาไม่เคยถอดใจ

คุณวินยังเชื่อมั่นว่าบริษัทจะกลับมาแข็งแกร่งและมีผลประกอบการที่น่าพึงพอใจอีกครั้ง และถึงตอนนั้น คุณวินคงไม่ต้องการให้ผลกำไรตกไป

เป็นของคนอื่น

ในช่วงเวลาที่ทุกคนยังมองไม่เห็นหนทางเติบโตของโซลาร์เซลล์ จุดมุ่งหมายของเจ้านายก็แทบจะไม่แตกต่างอะไรจากความฝันลมๆ แล้งๆ แต่ภูมิภักตร์ยังคงมั่นใจ ว่าบริษัทจะฝ่าวิกฤติครั้งนี้ไปได้...

ด้วยการบริหารของคุณวิน

“ผมเชื่อว่าเขาทำได้”

๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓

“คุณหนูนิด” พี่มดทักขึ้นขณะชะโงกหน้าเข้ามาด้านในห้องทำงาน “ยังไม่กลับหรือคะ”

“นิดอ่านแผนการตลาดเก่าๆ อยู่ล่ะคะ” นิชาพูดพลางขยับกระดาษปกหน้าบนโต๊ะทำงาน

“มีอะไรให้พี่ช่วยไหมคะ”

“ไม่มีหรอกค่ะ” เธอรีบตอบและย้าอีกครั้งเมื่อคิดว่ารุ่นพี่อาจเป็นกังวลจนไม่ยอมออกจากสำนักงาน “พี่มดกลับเถอะค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงเดี๋ยวอีกแป๊บหนึ่งนิดก็กลับแล้ว”

“ถ้าจั้นเจอกันพรุ่งนี้นะคะ”

เธอพยักหน้าแล้วส่งยิ้มสดใสแทนคำล่ำลา แต่ทันทีที่มองเห็นว่าประตูถูกปิดลงจนสนิท มือก็กลับหยิบสมุดบันทึกที่ออกมาจากลิ้นชัก แล้ววางทับบนกองเอกสารตรงหน้า

ใช่...เธอตัดสินใจแล้วว่า จะลองติดต่อกับคุณภูมิในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ผ่านสมุดเล่มนี้อีกครั้ง

แต่ก่อนจะเลือกหน้ากระดาษเพื่อเขียนข้อความลงไป เธอต้องวิเคราะห์จนมั่นใจว่าคุณภูมิจะมองเห็นได้ในระยะเวลาอันสั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเธอไม่รู้เลยว่า ณ วินาทีนี้ คุณภูมิกำลังดำเนินชีวิตอยู่ในวันที่เท่าไร แต่หากมองตามความเป็นจริง คนทั่วไป

คงไม่เปิดสมุดย้อนกลับไปในวันแรกๆ ถ้าไม่จำเป็น และคงไม่เปิดข้ามไป
 ยังวันท้ายๆ ถ้าไม่มีการนัดหมายล่วงหน้าให้ต้องจดบันทึก

แต่ถ้าชายหนุ่มสามารถมองเห็นเลขหนึ่งและนำไปใช้ได้ภายในเวลา
 เพียงสิบนาที แสดงว่ามันต้องเป็นหน้าที่เขาเปิดค้างไว้อยู่แล้ว

เธอเหลือบมองหัวกระดาษในหน้าที่เคยเพิ่มเติมเลขหนึ่งลงไป ซึ่งมี
 วันที่ระบุไว้อย่างชัดเจน

18 / 09 / 2552

ก่อนจะเลื่อนสายตามายังวันและเวลาที่ปรากฏอยู่บนมุมขวาด้านล่าง
 ของหน้าจอคอมพิวเตอร์

18:42, 21/9/2563

วันนี้คือวันที่ ๒๑...

นั่นแปลว่าวันศุกร์ที่ผ่านมาคือวันที่ ๑๘ กันยายน

หรือว่า...ถ้าไม่นับ พ.ศ. ที่ต่างกันถึงสิบเอ็ดปี วันและเวลาของคุณ
 ภูมิก็เคลื่อนที่ไปพร้อมๆ กับวันและเวลาของเธอ ขณะที่เธอใช้ชีวิตอยู่ในวันที่
 ๑๘ กันยายน คุณภูมิเองก็ใช้ชีวิตอยู่ในวันที่ ๑๘ กันยายนเช่นกัน

ถ้าเป็นอย่างที่คิดไว้ หน้าถัดไปที่ชายหนุ่มต้องใช้งานแน่ๆ
 ก็คือหน้านี้...

22 / 09 / 2552

- ติดตามข่าวจากฝ่ายประชาสัมพันธ์
- 13.00 น. ประชุมด่วนกับคณะกรรมการ (ห้องประชุม 1)

ถ้าคุณภูมิมองเห็นข้อความนี้ ได้โปรดตอบกลับมาหาหนิตด้วยนะคะ

๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

“อาหารมาแล้วครับ” ภูมิกัทรพูดขึ้นเบาๆ ดวงตาจดจ้องไปยังโต๊ะทำงานของเจ้านายซึ่งถูกห้อมล้อมด้วยทีมงานที่เกี่ยวข้องทั้งจากฝ่ายชายและฝ่ายประชาสัมพันธ์

“วางไว้ตรงโซฟาเลย”

แม้จะหันมาตอบด้วยเสียงนุ่ม แต่สีหน้าของคุณวินกลับดูไม่สดใสนัก เข้าใจว่าคงกำลังเคร่งเครียดกับการคิดหาคำชี้แจงที่จะส่งให้แก่ภักขาว เพื่อกอบกู้ความเชื่อมั่นของลูกค้าให้กลับคืนมาอีกครั้ง

เขารู้ดีว่าเป้าหมายของคุณวินไม่ใช่แค่การสร้างผลกำไรเพื่อความยั่งยืนขององค์กร หรือต่อยอดทรัพย์สินของครอบครัวเท่านั้น แต่คือการผลักดันให้บริษัท เอ-เคเบิล จำกัดก้าวขึ้นไปเป็นผู้นำของตลาด หลังจากเล็งเห็นว่าธุรกิจสายไฟฟ้าไม่อาจเติบโตได้มากกว่านี้อีกแล้ว แต่บริษัทยังเป็นที่สอรองจากเจ้าสัวณรงค์ชัย คุณวินจึงเริ่มศึกษาและเลือกลงทุนในธุรกิจโซลาร์เซลล์ ด้วยเชื่อว่าการแตกยอดครั้งนี้จะทำให้บริษัทครองอันดับหนึ่งได้สำเร็จ

แต่เมื่อผลลัพธ์กลับตรงกันข้าม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่หลายคนจะกล่าวโทษว่าเป็นเพราะการตัดสินใจที่ผิดพลาดของประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ยิ่งตั้งต้นไม่ยอมอนุมัติให้ผู้ถือหุ้นรายอื่นๆ ขายหุ้นให้แก่เจ้าสัว คนกลุ่มนั้นยิ่งมองว่าคุณวินยึดถืออิฐจันทน์หน้ามืดตามัว ไม่สนใจความเป็นความตายของบริษัท

แน่นอน ไม่มีใครอยากเสียหน้า หรืออยากโดนดูถูกว่าไม่มีความสามารถเพียงพอ...

แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลหลักที่เจ้านายใช้ตัดสินใจ

“เดี๋ยวพักทานข้าวก่อนไหม” คุณวินเอ่ยถามขณะมองนาฬิกาข้อมือ

“ทุ้มครึ่งแล้ว น่าจะหิวกันแล้วนะ”

พนักงานต่างพยักหน้าหงึกๆ เจ้านายจึงชักชวนให้ทุกคนเดินไปยัง โสฟาเพื่อร่วมรับประทานอาหารค่ำ

“คุณวินคะ” แต่ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์กลับเรียกไว้เสียก่อน “ตั้งข้อประโยคเด็ดๆ ไว้ใช้ตอกหน้าเจ้าสัวกลับไปสักประโยคได้ไหมคะ”

“ตอกหน้าเลยเหอ” คุณวินทวนคำพร้อมด้วยรอยยิ้ม “ผมก็ไม่ถนัด เสียด้วยสิ”

“เอาแบบที่ลูกคำอ่านแล้วเชื่อว่าเราจะไม่ขายกิจการแน่ๆ ก็ได้ค่ะ”

เจ้านายขมวดคิ้วน้อยๆ คล้ายกำลังครุ่นคิด ก่อนจะหันหน้ามาทาง ภูมิภัทรแล้วถามขึ้น “เอาไงดีเรา”

จึงเป็นหน้าที่ของเลขานุการที่ต้องช่วยเหลืออีกแรง “ก็เอนเมื่อเอ่ยมาจากอนันต์ ถ้าไม่ใช่ลูกหลานของคุณอนันต์ ก็ไม่ควรจะเข้ามาบริหารไหมครับ”

“โห! แรง”

จากเสียงกรีดร้อง ดูเหมือนว่าคำพูดเมื่อครู่จะถูกใจพืดอกอยู่ไม่น้อย ขณะที่คุณวินหัวเราะเบาๆ แล้วเอ่ยขึ้น

“เออๆ เอาแบบนี้แหละ”

“เอาเลยนะคะ” พืดอกกระซิบปากกาและสมุดในมือเล็กน้อย “ถ้าขึ้น คุณวินช่วยพูดเป็นภาษาของตัวเองอีกทีได้ไหมคะ ตั้งจะได้จดไว้”

คุณวินพยักหน้าอย่างเข้าใจว่า ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์คงอยาก ให้คนอ่านรู้สึกราวกับว่าได้ฟังประโยคนี้จากปากของคุณวินเอง จึงใช้เวลา เรียบเรียงอยู่สักครู่แล้วพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“บริษัทนี้มีชื่อว่าเอ-เคเบิล ตัวเอ่ยมาจากชื่อของคุณอนันต์ พ่อของผม...ในเมื่อบริษัทก่อตั้งโดยคุณอนันต์ คนที่จะเข้ามาดูแลมันก็ควรเป็น ทายาทของคุณอนันต์...ไม่ใช่คนอื่น”

“กลับได้แล้ว”

เมื่อพนักงานคนอื่นๆ ต่างแยกย้ายกันกลับที่พักหลังจากการประชุมเสร็จสิ้น ก็เหลือเพียงคุณวินที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องทำงานพร้อมกับกระเป๋าสตางค์และกุญแจรถยนต์สองวง

“คุณวินเสร็จแล้วหรือครับ”

“อืม”

เจ้านายพยักหน้าก่อนจะยื่นกุญแจวงหนึ่งให้ภูมิภัทรซึ่งเขาเข้าใจได้ทันที

“ไม่เป็นไรครับคุณวิน ผมกลับได้ รถไฟฟ้ายังไม่หมดเที่ยว”

“แต่ในสามทุ่มกว่าแล้วนะ คิดว่าไปถึงแล้วจะมีรถกลับเข้าหอหรือ”

ต่อให้ปัญหาฮาโกมเพียงใด เจ้านายก็ไม่เคยปล่อยให้เขาเลยสักครั้ง ไม่ใช่แค่ไว้ใจให้เขาหยิบยืมรถยนต์ แต่ยังคงจำได้ว่า หอพักย่านซานเมื่องที่เขาอาศัยตั้งอยู่ในซอยเปลี่ยวที่ไม่มีรถโดยสารขับผ่านในเวลากลางคืน และนั่นเองที่ทำให้เขาเผยรอยยิ้มกว้าง...

“หรือจะให้ผมไปส่ง แต่แบบนั้นนะ ทรมาณคนแก่ล่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ” เขารับกุญแจไว้พลางพูดล้วงหัวเราะ “ขอบคุณครับคุณวิน”

บทสนทนาของทั้งคู่จบลงเพียงเท่านั้น หลังจากเห็นว่าเจ้านายมุ่งหน้าไปทางโถงลิฟต์ ชายหนุ่มจึงหันกลับมาทางโต๊ะทำงานเพื่อเก็บของใช้ที่จำเป็นใส่กระเป๋า ก่อนจะถึงขั้นตอนสุดท้าย นั่นคือการจัดบันทึกงานที่ต้องติดตามในวันถัดไป...

“เฮ้ย!” แต่เขาก็กลับสะดุ้งตัวโยน ช้ำยังหันไปทางซ้ายและขวาด้วยความตกใจ เมื่อพลิกหน้ากระดาษมาถึงวันที่ ๒๒ กันยายนและพบกับข้อความที่ปรากฏอยู่บนนั้น

ข้อความ...ที่เขามั่นใจว่าไม่ได้เป็นคนเขียน

ถ้าคุณภูมิมองเห็นข้อความนี้ ได้โปรดตอบกลับมาหาหนิตด้วยนะคะ

๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

“เมื่อวานมึงกลับกี่โมง”

ไม่บ่อยครั้งนักที่ภูมิกัทรจะบุกมาถึงโต๊ะทำงานของซานนท์ซึ่งตั้งอยู่
ด้านในสุดของแผนกการเงิน ซ้ำยังเอ่ยถามด้วยท่าที่ชิงชัง

“หกโมงก็ตั้งแล้ว” ชายหนุ่มตอบอย่างตรงไปตรงมา ทว่าคิ้วหนา
กลับเลิกขึ้นด้วยความสงสัย “มึงเป็นอะไรปะเนี่ย หน้าตาตื่นเชียว”

จะไม่ให้ตื่นได้อย่างไร ในเมื่ออยู่ดีๆ ก็มีข้อความปริศนาปรากฏขึ้น
มาบนสมุดส่วนตัว อีกทั้งช่วงเวลาประมาณหนึ่งทุ่มถึงหนึ่งทุ่มครึ่งที่เขาทั้ง
สมุดไว้บนโต๊ะเพื่อออกไปรับประทานอาหารเย็น ก็เป็นช่วงเวลาที่ไม่มีใคร
อยู่ในบริษัทแล้วนอกจากกลุ่มคนที่ร่วมประชุมกับคุณวิน นั่นเท่ากับว่าถ้า
เพื่อนสนิทพูดความจริง เขาก็นึกไม่ออกแล้วว่าเรื่องนี้เป็นฝีมือของใคร

“แน่ะ” ภูมิกัทรทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ขนาดเล็กหน้าโต๊ะของซานนท์ “มึง
ไม่ได้อำกู่ใช่ปะ”

“อำอะไรวะ”

เมื่อไม่พบพิรุณในแววตา เขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะเปลี่ยน
ผู้ต้องสงสัยให้กลายเป็นที่ปรึกษา ด้วยการเปิดทางหน้าสมุดค้างไว้แล้วยื่น
ให้เพื่อนสนิทแทนคำตอบ

“นิตไหนดะ” แต่ซานนท์กลับถามด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ราวกับไม่คิด
ว่าเหตุการณ์นี้เข้าข่ายเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติ “บริษัทเรามีคนชื่อนิตด้วย
หรือ”

“ก็ไม่มีอะสิ”

“หรือว่าคุณหนูนิต” คู่สนทนาร้องขึ้นทันทีที่นั่นก็ออก “ลูกคุณวิน”

“เขาไม่ได้มาเป็นปีแล้ว” แต่ดูเหมือนว่าจะยังไม่ใช่อำตอบที่ถูกต้อง
สำหรับภูมิกัทร “แล้วนี่มันลายมือเด็กที่ไหนดะ”

“นั่นก็มีคนแก๊ง” ชายหนุ่มสวนคำแล้วเอ่ยถามเพื่อช่วยวิเคราะห์ “มึงเจอตอนไหนล่ะ”

“เมื่อคืน ฎูออกจากออฟฟิศเป็นคนสุดท้ายด้วย มึงนึกสภาพสิ”

“มึงคิดว่าผีเหรอ” ชานนท์ถามกลับหัวเราะ เพราะประโยคเมื่อครู่ของ ฎูมีภักตร์อัดแน่นด้วยความตื่นตระหนก “แล้วมึงอยู่ดีทำไมวะ”

“รอคุณวินประชุมไง ที่ฎูบอกอะ”

“อ้อ! เรื่องแก๊งว่า ฎูจำได้” ชายหนุ่มเงยบักครู่ ก่อนจะพูดอีกครั้ง เมื่อไม่เห็นคำตอบอื่น “นั่นก็คุณวินนั่นแหละ”

“ฮะ!?...” แต่นั่นไม่ใช่หนึ่งในตัวเลือกของเขาเลยด้วยซ้ำ

“ก็พวกที่อยู่กับมึงเมื่อวานอะ มึงสนิทกับใครอีกเหรอนอกจากคุณวิน” คนพูดชี้ไปที่หน้ากระดาศ “แล้วเนี่ย...ชื่อลูกด้วย ถ้าไม่ใช่เขาใครจะกล้าเขียนวะ”

“เหอวะ” เสียงร้องถามเบาลงเล็กน้อย ดวงตาหลุบต่ำแสดงถึงความไม่มั่นใจ

ฎูมีภักตร์รู้ว่าคุณวินเป็นคนอารมณ์ดี และมักมีมุขตลกมาหยอกเย้าคนอื่น ๆ อยู่เสมอ แต่การแก๊งอำด้วยวิธีนี้...บอกตามตรงว่าเขาไม่เคยเห็นจากคุณวินมาก่อน และไม่ใช้นิสัยของคุณวินเลยสักนิด

แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อจากนั้น คู่สนทนากลับตัดบทด้วยสีหน้านิ่งเฉย

“กว่ามึงเลิกหลอนแล้วเอาเวลาไปช่วยเจ้านายเถอะ ปายนี้จะโดนรุมแล้ว”

และนั่นทำให้เขาถามขึ้นทันที “โดนรุมอะไรวะ”

ก่อนจะได้รับคำตอบที่น่าหวาดกลัวยิ่งกว่าข้อความประหลาดเสียอีก “อ้าว! นี่มึงยังไม่รู้เหรอ”

“คุณวินครับ”

อาจจะดูไร้มารยาทสักหน่อย แต่ความร้อ้นใจสั่งให้ภูมิภาคัทรหลักประตูเข้าไปทั้งที่ยังไม่ได้เคาะ ก่อนจะพบว่านอกจากคุณวิน ยังมีพี่ตึกอีกหนึ่งคนที่นั่งอยู่ภายในห้อง

“ขอโทษครับ ไม่ทราบว่าคุณวินมีแขก”

“ไม่เป็นไร คุณเสร็จแล้ว” คุณวินตอบอย่างเรียบง่าย แล้วหันไปทักทายกับพี่ตึกไว้เพียงสั้นๆ “ตามนี้นะ แคนเชลไปก่อน”

จากสีหน้าที่ไม่สู้ดีนักของพี่ตึก และคำว่าแคนเชลที่เจ้านายเอ่ยถึง ก็พอจะคาดเดาได้ว่า คงหนีไม่พ้นบทสัมภาษณ์เพื่อตอบโต้ข่าวลือของเจ้าสัวณรงค์ชัยที่ทุกคนช่วยกันคิดจนดีกิดขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“ก็คณะกรรมการนะสิ” คุณวินตอบพลางเอนหลังไปพิงพนักเก้าอี้รอยยิ้มแห้งๆ บ่งบอกถึงความตึงเครียดได้อย่างดี “เห็นข่าวในหนังสือพิมพ์เมื่อวาน ก็เลยขอประชุมด่วน”

นั่นคงเป็นผลให้คุณวินขอระงับการเผยแพร่คำสัมภาษณ์ไว้ชั่วคราวโดยไม่ต้องการเปิดศึกกับทั้งเจ้าสัวณรงค์ชัยและคณะกรรมการของบริษัท แต่ถ้าเป็นแบบนี้ เท่ากับว่าความเชื่อของคุณวิน...

กำลังถูกสั่นคลอนใช้หรือไม่

๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๓

“มันไม่น่าเชื่อเลยใช้ไหม” นิชาส่งเสียงอ่อน เมื่อมองเห็นสีหน้าของเพื่อนสนิทผ่านโปรแกรมวิดีโอคอล

เป็นเวลาสามวันแล้วที่เธอเฝ้ารอการตอบกลับของคุณภูมิ ทว่าสมุดยังคงว่างเปล่า ซ้ำยังไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงใดให้รู้สึกผิดสังเกต เธอจึงตัดสินใจเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฝ่ายฟัง ด้วยหวังว่าจะได้รับคำปรึกษาที่ช่วยให้เธอมองเห็นหนทางใหม่หรือคลายความกังวลลงไปได้บ้าง

แต่เธอคงลืมไปว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่ฝ่ายจะเชื่อถือเธอในทันที เพราะแม้แต่ตัวเธอเองยังใช้เวลาไตร่ตรองเรื่องนี้อยู่พักใหญ่

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่อยากเชื่อแกนะนิด...แต่เรื่องแบบนี้ ฉันเคยเห็นแต่ในหนังอะ”

ฝ่ายส่งเสียงออดอ้อน คงไม่อยากทำให้เธอรู้สึกเสียใจ

“ไม่เป็นไรแก ฉันเข้าใจ” นิชาตอบพลางส่งยิ้มให้เพื่อนสนิท และคิดว่าบทสนทนาคงจบลงเพียงเท่านั้น

“แต่ถ้าสมมุติว่าฉันเป็นคุณภูมิ แล้วฉันเห็นข้อความของแก...”

สายตาเบนกลับมาทางหน้าจอโน้ตบุ๊กอีกครั้งเมื่อได้ยินประโยคเกริ่นนำของปลายสาย รู้สึกตื่นเต้นระคนยินดีที่เพื่อนสนิทเข้ามาช่วยเหลือ

“ฉันก็ไม่ตอบนะ”

“อ้าว!” ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความงังนงภายในไม่กี่อึดใจ “ทำไมล่ะ”

“เอาจริงๆ นะแก สถานการณ์นี้มันใกล้เคียงกับคำว่าผีมากเลยนะ”

นั่นสิ...หากอยู่ดีๆ มีข้อความแปลกตาปรากฏขึ้นมาบนจอใช้ส่วนตัวของเธอ ภูตผีปีศาจคงเป็นสิ่งแรกที่เธอนึกถึงเช่นกัน

“หรือต่อให้เขาไม่คิดว่าเป็นผี เขาก็อาจจะเดินไปหาคนอื่นที่มีชื่อนี้นิดเหมือนกับแก...” ฝ่ายยังคงคิดวิเคราะห์ “เออ! ไม่แน่นะ...เขาอาจจะไปคุยกับแกตอนอายุสิบเอ็ดแล้วก็ได้ ก็แกไม่ได้บอกนี่ว่าแกคือหนูนิดในอนาคต”

“แต่มันจะไม่น่ากลัวกว่าเดิมหรือ ถ้าบอกว่ามาจากอนาคตอะ” หัวคิ้วย่นเข้าหากัน ด้วยเริ่มไม่แน่ใจนักว่าวิธีนี้จะได้ผล

“เอ๊ย! แกคิดอย่างนั้นไม่ได้” ฝ่ายร้องท้วงด้วยเสียงแหลม “แกต้องทำให้เขาเชื่อว่าแกรู้อนาคตจริงๆ เขาจะได้ทำตามทีแกบอก หนึ่งทุกเรื่องมันก็เป็นแบบนี้”

หากมองข้ามประโยคสุดท้ายไป ก็นับว่าคำแนะนำของเพื่อนสนิทมี

ประโยชน์มากทีเดียว...

เธอจะไม่มีวันได้รับความช่วยเหลือจากคุณณุมิเลย ถ้าเขาไม่เชื่อว่าทุกประโยชน์ของเธอคือเรื่องจริงที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้

เพราะฉะนั้น เธอต้องพิสูจน์ให้เขาเห็นเสียก่อน...

นั่นทำให้สมองเริ่มคิดหาเรื่องราวใหม่ที่จะนำมาใช้เป็นเครื่องยืนยัน ซึ่งแน่นอนว่าต้องเกิดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๕ ถึง ๒๙ กันยายน อันเป็นช่วงเวลา ก่อนที่พ่อของเธอจะเสียชีวิต และต้องมีความเกี่ยวข้องกับคุณณุมิโดยตรง เพื่อให้เขาสัมผัสได้ด้วยตัวเองเหมือนกับที่เธอเคยรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของคุณอาติเรกและหนูหน้อย หรืออย่างน้อยก็ต้องเป็นเรื่องที่ชายหนุ่มเข้าถึงและรับรู้ได้ ไม่ว่าจะตั้งใจค้นหาหรือพยายามหลบเลี่ยง...

“ชาว...” เธอเปรยกับตัวเองเมื่อมองเห็นคำตอบที่เข้าเค้า เพราะเหตุการณ์สำคัญที่กลายเป็นข่าวดังจะถูกเผยแพร่ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หรือแม้แต่นั่งสื่อพิมพ์ที่ยังได้รับความนิยมในยุคนั้น

“อะไรนะแก”

ก่อนที่เสียงของเพื่อนสนิทจะปลุกเธอจากภวังค์

“ฉันนี่ออกแล้ว แบบหนึ่งนะ” เธอตอบด้วยดวงตาที่บรรจุความหวังไว้แน่น ก่อนจะลดขนาดหน้าต่างวิดีโอคอลแล้วเข้าสู่เว็บไซต์เพื่อค้นหาข้อมูลที่ต้องการ

ท่ามกลางอุบัติเหตุ การเมือง อุทกภัย และเหตุการณ์สำคัญอีกมากมายที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีเพียงไม่กี่เรื่องที่สามารถนำมาใช้ได้...

“ฉันลองหาในวิกิพีเดีย เจอข่าวของนักมวยที่ชื่อ พูนสวัสดิ์ กระจิง-แดงยิ้ม เขาได้ตำแหน่งแชมป์โลกรุ่นซูเปอร์แบนตั้มเวท เพราะชนะคู่แข่งชาวไอร์แลนด์ในคืนวันที่ยี่สิบหก... ถ้าตามเวลาในบ้านเราก็น่าจะออกข่าววันที่ยี่สิบเจ็ดพอดี” เธอหันกลับมาทางเพื่อนสนิทเพื่ออธิบายความคิดอย่างตั้งใจ “ถ้าฉันบอกได้ว่าเขาจะชนะน็อกในยกที่สาม แกว่าคุณณุมิจะเชื่อฉันไหม”

“ปกติเขาต่อยกันเกียกอะ”

“ไม่รู้สิ ลิบสองมั่ง”

“ลิบสอง ก็เท่ากับเลขหนึ่งถึงลิบสอง...” ฝ่ายทวนคำ กลอกตาไปมา อย่างครุ่นคิด “มันก็ยังมีโอกาสที่เขาจะคิดว่าແຕ່ແຕ່เดาสุ่มๆ แล้วดันถูกอยู่นะ”

“นั่นสิ...”

แม้จะมีความเป็นไปได้เพียงแปดเปอร์เซ็นต์ แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้ข้อเท็จจริงกลายเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ หากชายหนุ่มไม่เคยเชื่อถือเรื่องราวเหนือธรรมชาติ

“ต้องเจาะจงกว่านั้น...”

“นั่นเอาอันนี้...” หญิงสาวเหลือบมองข้อมูลที่ปรากฏบนหน้าจออีกครั้ง “พายุไต้ฝุ่นกิสนา พัดขึ้นฝั่งที่ฟิลิปปินส์วันที่ยี่สิบแปด มีผู้เสียชีวิตร้อยสี่สิบคน สูญหายอีกสามลิบสอง วันที่ยี่สิบเก้า มีผู้เสียชีวิตเพิ่มขึ้นเป็นสองร้อยสี่สิบคน”

“เรื่องเศร้าจัง แต่พวกตัวเลขก็ดูเดายากอยู่นะ”

กรมอุตุนิยมวิทยาประกาศเตือนคนไทยให้จับตาดูพายุลูกนี้อย่างใกล้ชิด ประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้เธอเชื่อว่าชาวดังกล่าวจะได้รับความสนใจไม่มากก็น้อย

ดวงตาเหลือบมองสมุดบันทึกที่วางอยู่ไม่ไกล ในใจเริ่มวางแผนการว่าจะคัดลอกข้อมูลลงไปให้เยอะที่สุดเท่าที่จะทำได้

แต่ยังไม่ทันได้เตรียมการอะไรต่อจากนั้น ปลายสายกลับเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“แต่พ่อแก...”

เธอเข้าใจความหมายเป็นอย่างดี แม้ว่าเพื่อนสนิทจะไม่ได้พูดต่อ...

พ่อของเธอเสียชีวิตในวันที่ ๒๙ กันยายน นั่นแปลว่าเธอไม่มีเวลามากพอสำหรับโอกาสที่สอง ถ้าแผนการนี้ผิดพลาดไม่ว่าด้วยเหตุผลใด เธอ

จะไม่มีทางนำพอกลับมาได้อีก

“ฉันรู้...”

แต่เธอไม่มีทางเลือกอื่น...

นอกจากจะภาวนาให้คุณภูมิเชื่อ และช่วยเหลือพ่อได้สำเร็จ

“แต่ฉันจะลองเสี่ยงดู”

๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

“มึงแปะหี้อยะไรมากมายเนี่ย”

ภูมิภัทรเหล่มองเจ้าของคำถาม คิดว่าเพื่อนสนิทคงเอ่ยทักทายตามปกติ ถ้าไม่เห็นกระดาษโน้ตนับสิบแผ่นที่ติดอยู่ทั่วโต๊ะทำงานของเขาเสียก่อน

“วันก่อนกูเห็นแค่แผ่นสองแผ่น วันนี้แหม่งอย่างกับโรงงานผลิต”

“ก็งานเยอะอะ” เขาตอบอย่างตัดพ้อ แต่ก็อดหัวเราะกับประโยคของชานนท์ไม่ได้

“แล้วสมุดไปไหนอะ”

ก่อนที่รอยยิ้มจะค่อยๆ หุบลงเมื่อคำถามต่อมาเกี่ยวข้องกับสมุดบันทึกของตัวเอง...

หลังจากคาดคั้นจนมั่นใจว่าไม่ใช่ฝีมือของชานนท์ เขาก็ทิ้งสมุดไว้ในลิ้นชักข้างโต๊ะทำงานและเปลี่ยนมาใช้กระดาษโน้ตชั่วคราวด้วยยังรู้สึกหวาดหวั่น ก่อนที่ความตึงเครียดจากงานจะทำให้เขาค่อยๆ ลืมเลือนไป โดยไม่ได้ถามใครอีก แม้กระทั่งคุณวินที่เพื่อนสนิทกล่าวหาว่าเป็นเจ้าของข้อความปริศนา

แต่ทันทีที่เขาหยิบสมุดขึ้นมาอีกครั้งในวันศุกร์ที่ผ่านมา...

สวัสดีค่ะคุณณัฐมิ

หนูนิด ลูกสาวของคุณพ่อวินชัย

กำลังเขียนข้อความนี้ในปี พ.ศ. 2563 นะคะ

นิดรู้ว่าคุณณัฐมิเห็นข้อความนี้แล้วต้องตกใจมากแน่ๆ

แต่เชื่อนิดเถอะค่ะ ว่าเราติดต่อกันข้ามเวลาได้จริงๆ

นิดมีเรื่องสำคัญมากๆ ที่อยากขอร้องให้คุณณัฐมิช่วย แต่ก่อนจะถึงตรงนั้น

นิดมีเรื่องมายืนยันกับคุณณัฐมิ เพื่อให้คุณณัฐมิเชื่อว่านิดพูดความจริงค่ะ

ช่วงเช้ามิดของวันที่ 27 จะมีการแข่งขันมวยสากล

ชิงแชมป์โลก รุ่นซูเปอร์แบนทัมเวท

ระหว่างพูนสวัสดิ์ กระทิงแดงยิม กับ เบอร์นาร์ด ดันน์ ไซ้หมะคะ

ผลการแข่งขันคือ พูนสวัสดิ์ชนะน็อกในยกที่ 3 และคว้าแชมป์ไปค่ะ

ส่วนพายุไต้ฝุ่นกิสนา กรมอุตฯ จะเริ่มประกาศเตือนวันที่ 28

แต่พายุจะพัดเข้าสู่ประเทศฟิลิปปินส์ก่อน

ทำให้เกิดฝนตกหนักและน้ำท่วมสูง

จนมีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 140 คน สูญหาย 32 คน

และไร้ที่อยู่อาศัยมากกว่า 450,000 คน ในวันที่ 28

ก่อนที่ผู้เสียชีวิตจะเพิ่มขึ้นเป็น 240 คน ในวันที่ 29 ค่ะ

ถ้าข้อมูลทั้งหมดเป็นไปตามที่นิดบอก

ช่วยตอบกลับนิดด้วยนะคะ นิดจะรอค่ะ

“อย่าบอกนะ ว่ามึงยังกลัวสมุดผีสิงอยู่อะ”

ไม่มีใครเข้ามาขีดเขียนได้ เพราะเขามั่นใจว่าล็อกกุญแจล็อกชักไว้อย่างแน่นหนา จึงเหลือเพียงเรื่องเหนือธรรมชาติเท่านั้นที่กลายเป็นข้อสันนิษฐาน และนั่นทำให้เขาโยนสมุดกลับลงไปด้วยความตกใจทั้งที่ยังไม่ได้อ่านให้ละเอียด

“มันเขี้ยวนกว่าเดิมอีกมึง” เขาอยากเล่าให้ยาวกว่านี้ ทว่าดวงตามองเห็นแม่บ้านประจำบริษัทที่กำลังเดินเข้ามาใกล้พร้อมกับหนังสือพิมพ์ในมือ “แต่ขอทำงานก่อน เดี่ยวกูเล่าให้ฟัง”

“อ้าว! ไอ้ท่า มาทำให้อายาก” คู่สนทนาบ่นอุบอิบ “แล้วตอนบ่ายมึงไปกับคุณวินปะ”

“ไม่ กูไปอีกงานหนึ่ง” เขาตอบพลางสะบัดมือไปมา “มึงไปได้แล้ว”

“เออๆ” ซานนท์จึงเดินออกไปแต่โดยดี “รีบมาเล่านะมึง”

เขาพยักหน้ารับคำ ก่อนจะหันกลับไปทางแม่บ้านที่หยุดผีเท้าลงข้างโต๊ะทำงาน

“ของคุณภูมิอะ”

“ขอบคุณครับ” มือหารับหนังสือพิมพ์ไว้ แล้วตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีครบทั้งฉบับที่บรรจุข่าวสารทั่วไป ฉบับที่มุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจ และฉบับที่เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับหุ้นโดยเฉพาะ

แต่ยังไม่ทันได้รวบรวมทั้งสามฉบับไว้ด้วยกันเพื่อนำเข้าไปให้คุณวินในห้องทำงาน ภูมิก็ทรกลับเห็นพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งที่ระบุถึงภัยธรรมชาติไว้อย่างชัดเจน

‘อุตุฯ เตือน ‘กิสนา’ เข้าไทยทางอีสานวันนี้’

สองมือหยุดชะงัก เมื่อดวงตาสบกับชื่อพายุที่ปรากฏอยู่ในข้อความปริศนา

“คุณภูมิก็คนอีสานเหมือนกันเหรอะ”

ก่อนที่เสียงของแม่บ้านจะปลุกเขาจากภวังค์ “อะ...อะไรนะครับ...”

“ป่าเห็นคุณภูมิดูชาวพายนะคะ เลยคิดว่าเป็นห่วงที่บ้านหรือเปล่า”

“อ้อ...” เขาเผยยิ้มเล็กน้อย แล้วตอบอย่างเรียบง่ายด้วยไม่ต้องการให้
คนตรงหน้ารู้สึกผิดสังเกตไปมากกว่าเดิม “บ้านผมอยู่อยุธยาครับ แต่ไม่รู้จัก
โดนด้วยหรือเปล่า”

“ก็ไม่แน่นอนคะ” คู่สนทนาบอกเล่าอย่างออกรส “เพราะป่าฟังข่าว
เมื่อวาน ประเทศเพื่อนบ้านเราโดนกันหมดแล้ว ตายเป็นร้อยเลยคะ”

ยิ่งนึกถึงตัวเลขที่เพิ่งผ่านสายตา เขายังรู้สึกหวาดหวั่น...

“ว่าแล้วเดี๋ยวป่าไปโทร. หาพี่สาวก่อนดีกว่า ไม่รู้ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง”

“ครับ” ภูมิภักทรรับคำเพียงสั้นๆ แล้วรีบหันกลับมาทางหน้าจอ
คอมพิวเตอร์เพื่อค้นหาข้อมูลทันทีที่แม่บ้านคล้อยหลัง

ก่อนจะพบกับข่าวสารบนหน้าเว็บไซต์ที่ส่งผลให้น้ำลายอีกใหญ่ถูก
ดันลงคออย่างยากลำบาก...

‘๒๘/๙/๒๕๕๒ - จากเหตุพายุไซนร้อนกิสนาพัดถล่มกรุงมะนิลา
เมืองหลวงของฟิลิปปินส์ ทำให้เกิดน้ำท่วมครั้งใหญ่ที่สุดในรอบกว่า ๔๐ ปี
รัฐบาลฟิลิปปินส์เปิดเผยวันนี้ว่ายอดผู้เสียชีวิตเพิ่มขึ้นอย่างน้อย ๑๔๐ คน
สูญหาย ๓๒ คน และไร้ที่อยู่อาศัย ๔๕๓,๐๓๓ คน...’

‘๒๙/๙/๒๕๕๒ - นายกิลเบิร์ต ทีโอโดโร รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กลาโหมของฟิลิปปินส์กล่าวกับผู้สื่อข่าวว่า ยอดผู้เสียชีวิตพุ่งขึ้นเป็น ๒๔๐
ราย...’

แน่นอนว่าหัวใจเต้นรัวแรงจนแทบจะหลุดออกมาด้านนอก แต่เขา
ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจะกระชากลิ้นชักให้เปิดออกกว้าง แล้วหยิบสมุด
ขึ้นมาเพื่อพลิกไปยังหน้าที่ต้องการ

จนมีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 140 คน สูญหาย 32 คน
และไร้ที่อยู่อาศัยมากกว่า 450,000 คน ในวันที่ 28
ก่อนที่ผู้เสียชีวิตจะเพิ่มขึ้นเป็น 240 คน ในวันที่ 29 ค่ะ

ใช้...รายละเอียดในข่าวตรงกับข้อความที่เขาได้รับจริงๆ แต่นั่นยังไม่ทำให้ความตื่นตระหนกพุ่งสูงเท่ากับการได้ยิบยิบสนทนาของพนักงานที่กำลังเดินผ่านโต๊ะของเขา...

“แชมป์โลกเลยนะเว้ย โคตรเก่งอะ”

เพราะยังมีอีกหนึ่งข้อมูลที่ต้องได้รับการพิสูจน์

“พี่พงษ์...” เขาลุกขึ้นจากที่นั่งก่อนจะพูดต่อเมื่อเจ้าของชื่อหันกลับมาตามเสียงเรียก “หมายถึงพูนสวัสดิ์หรือครับ”

“เออ! ใช่...” ดูเหมือนว่ารุ่นพี่จะไม่รู้สึกแปลกใจที่คนนอกวงสนทนาอย่างภูมิภักทรโพล่งถามออกไปแบบนั้น จากการตอบด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “เดี๋ยวนี้ดูมวยกับเขาด้วยเหอ เห็นปกติดูแต่บอล”

“อ้อ...ก็สนใจอยู่ครับ” เขาจึงรีบเข้าสู่ประเด็นสำคัญ “พี่ได้ดูตอนแข่งไหมครับ”

“ไม่ได้ดู รอบนี้ไม่มีถ่ายทอดสด” คู่สนทนาสายหน้าแล้วอธิบายต่อ “แต่ข่าวบอกว่าชนะน็อกตั้งแต่ยกสาม คู่แข่งเลือดออกหูออกจมูกเลย”

...

ไม่มีอะไรที่ต้องสงสัยอีกต่อไปแล้ว...

ผลการแข่งขันคือ พูนสวัสดิ์ชนะน็อกในยกที่ 3 และคว้าแชมป์ไปซะ

เขาสื่อสารกับคนที่อยู่ในอนาคตได้จริงๆ

และคนนั้นคือคุณหนูนิด ลูกสาวของคุณวินในอีกสิบเอ็ดปีข้างหน้า

ยอมรับตามตรงว่ารู้สึกวูบไหวงคล้ายหายใจไม่ทั่วท้อง แววดายังคงสะท้อนภาพสมุดที่อีกฝ่ายใช้งานจนเต็มพื้นที่ ก่อนจะพลิกกระดาษอย่างรวดเร็วเมื่อสังเกตเห็นรอยกดของปากกาที่แสดงถึงการขีดเขียนในหน้าถัดมา

และพบว่าการติดต่อข้ามมิติเวลาที่เขาคิดว่าน่าสะพรึงกลัวแล้ว เทียบ

ไม่ได้เลยกับข้อความที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า...

25 / 09 / 2552

คุณณัฐมิคะ นิดรู้ว่าคุณณัฐมิเห็นข้อความนี้
เรื่องที่นิดอยากขอความช่วยเหลือจากคุณณัฐมิ
คือคุณวินชัย พ่อของนิดจะเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ
ในวันที่ 29 กันยายน เวลาประมาณ 2 ทุ่ม
ระหว่างทางกลับจากโรงงานของคุณอาตีเรก
แต่ถ้าคุณณัฐมิไปด้วย คุณณัฐมิก็คะเสียชีวิตเช่นกัน
นิดไม่รู้ว่าคุณณัฐมิจะใช้วิธีไหน ไม่รู้จริงๆ ว่าจะต้องทำอย่างไร
แต่ได้โปรด ช่วยให้นิดได้มีโอกาสอยู่กับพ่ออีกสักครั้งนะคะ